Nr. 12

24 maart 1962

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

De haai overwonnen

Het moet in het jaar 1942 ergens op de Stille Oceaan zijn gebeurd, dat de mens voor het eerst de haai, die grote, vraatzuchtige en in bijna alle zeeën voorkomende kraakbeenvis, heeft overwonnen. Deze overwinning werd behaald door een list. Amerikaanse onderzoekers, die bezig waren iets uit te vinden ter bescherming van te water geraakte zeelieden en piloten, waren op de hoogte van het feit dat haaien een hartgrondige afkeer hebben van de lucht die verspreid wordt door hun gestorven soortgenoten en daarom altijd ver uit de buurt van een dode collega blijven. De Amerikanen hebben hiervan gebruik gemaakt. Zij wisten een tabletje te vervaardigen, dat na oplossing in water de reuk van een dode haai verspreidt. Wanneer een piloot na een vliegtuigongeluk in zee terechtkwam, loste een aan zijn parachute bevestigd tablet onmiddellijk op, zodat alle haaien op een eerbiedige afstand bleven. Het was de eerste keer in de geschiedenis, dat een mens zonder angst voor die gevaarlijke bewoners van de zee zijn redding kon afwachten.

Zo levert de haai dus zijn eigen bestrijdingsmiddel en sinds dit meer en meer toepassing vindt, wordt ook aandacht besteed aan de goede zijden die de haai naast zijn vele slechte heeft. Zijn lever, om een voorbeeld te noemen, is nuttig voedsel en ook zeer geschikt (vanwege zijn rijkdom aan vitamine A) ter verwerking tot geneesmiddel tegen nachtblindheid. De haaielever is gedurende de laatste jaren zo belangrijk gebleken, dat de jacht op haaien van een sport een zakelijke onderneming is geworden. Iedere dag verlaat een vloot van vissersboten verschillende havens (hoofzakelijk in de Noordamerikaanse staat Florida) om over vele kilometers stalen netten uit te leggen, voorzien van grote haken. Deze netten worden neergelaten tot op een diep van ongeveer honderdtwintig meter. Als aas worden allerlei soorten dode vis gebruikt. De schepen zijn voorzien van lieren en koelruimtes. De industrie die de haaien verwerkt, gebruikt bijna alle delen van het dier. Het vlees wordt in verscheidene delen van de wereld gegeten en de vinnen staan overal in Chinese restaurants op het menu. Van het vlees wordt ook voedsel voor huisdieren en pluimvee gemaakt. De huid van de haai wordt verwerkt door schoenfabrieken en andere leerverwerkende bedrijven, waar het bekend staat als een van de taaiste leersoorten. De tanden vinden een bestemming in bepaalde industrieën, die ze gebruiken voor het maken van goedkope sieraden. Men heeft in de muil van een haai eens 33.600 grote en kleine tanden geteld, zodat de inhoud van een haaiebek een aanzienlijk bedrag kan opleveren.

Uit het bovenstaande blijkt dat de mens veel voordeel heeft van de haai. Zijn vrees voor het ondier heeft hij nu opzij gezet dank zij een klein tabletje.

DE SPORTHELDEN

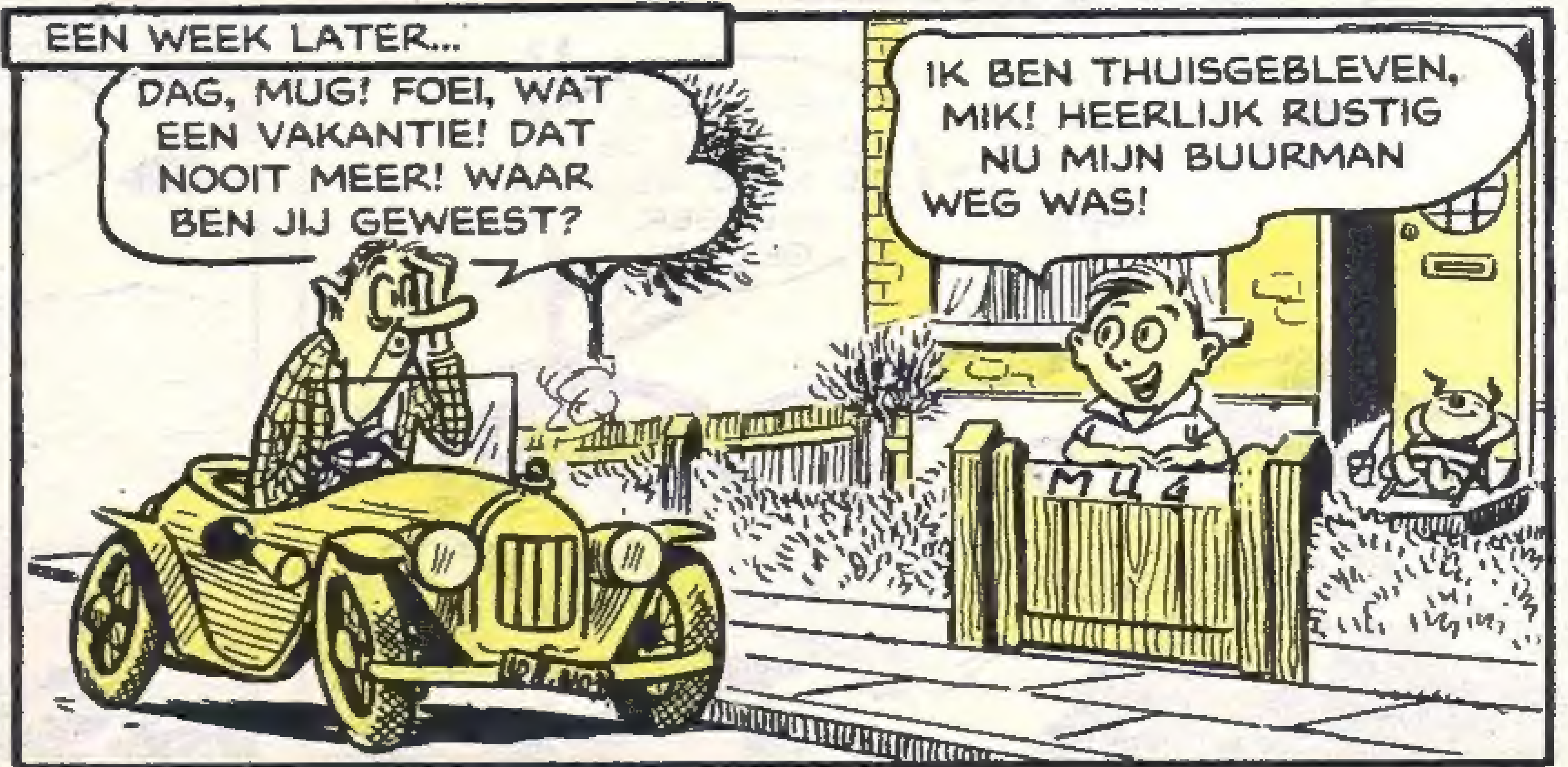

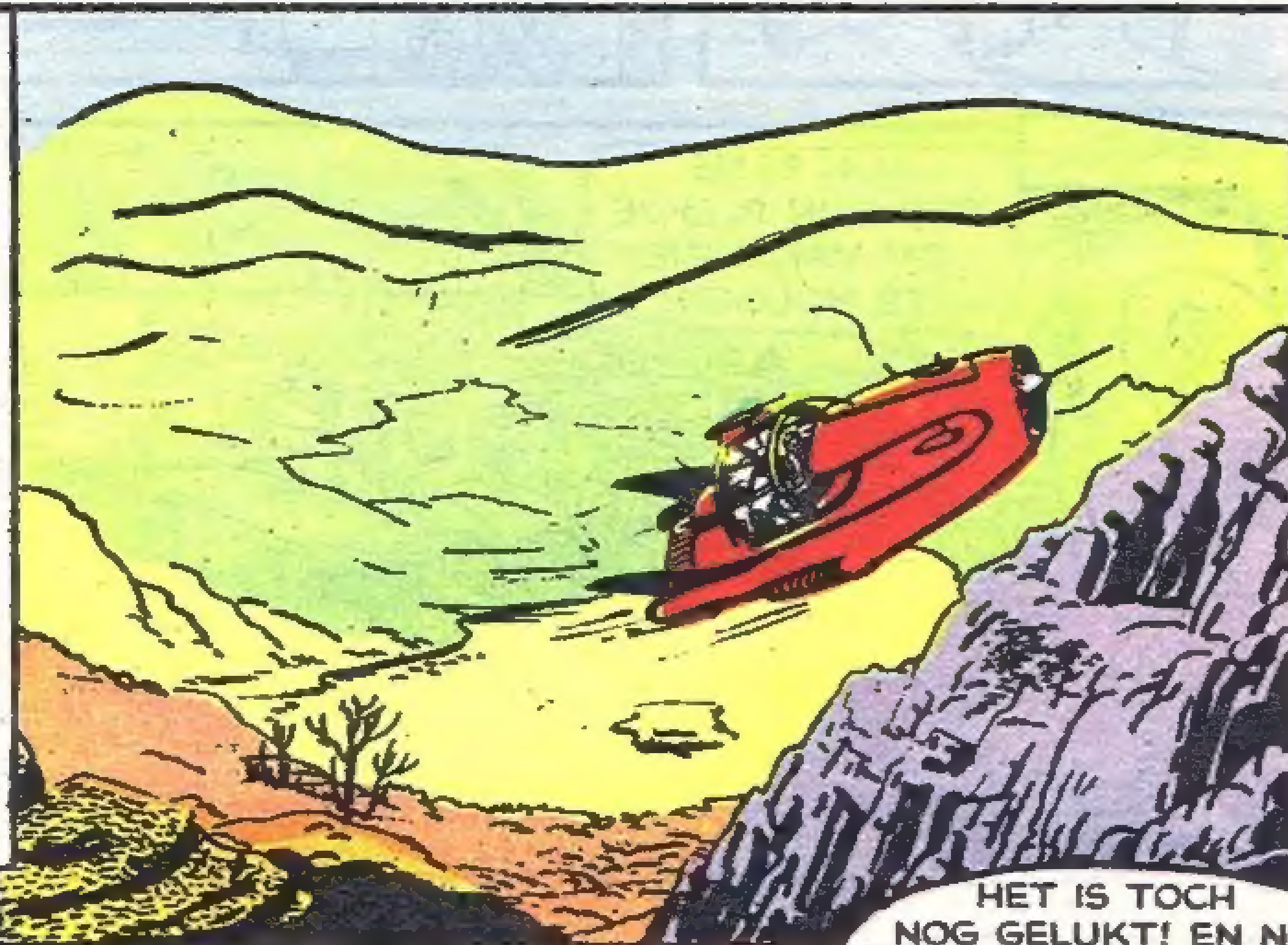

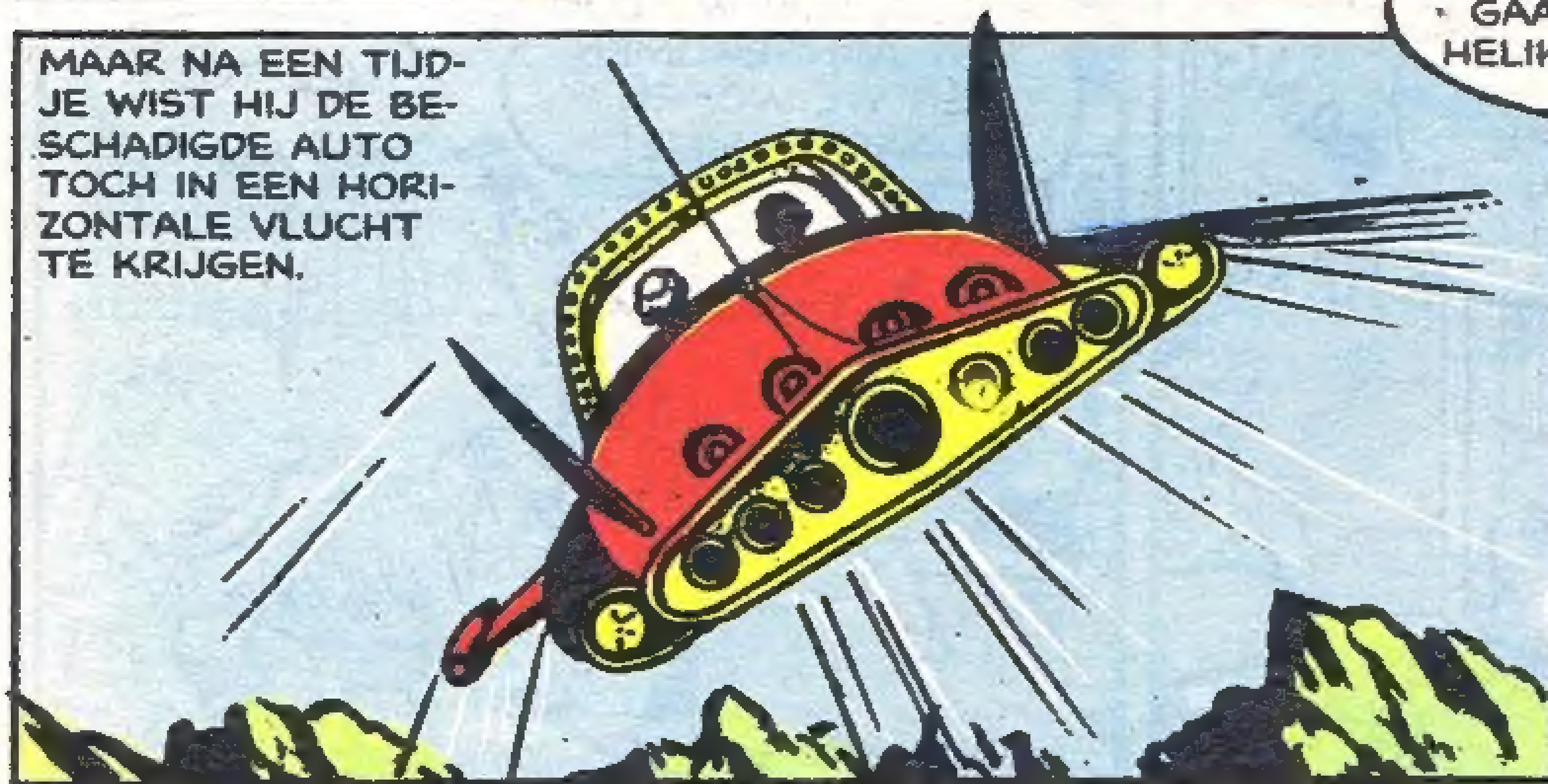

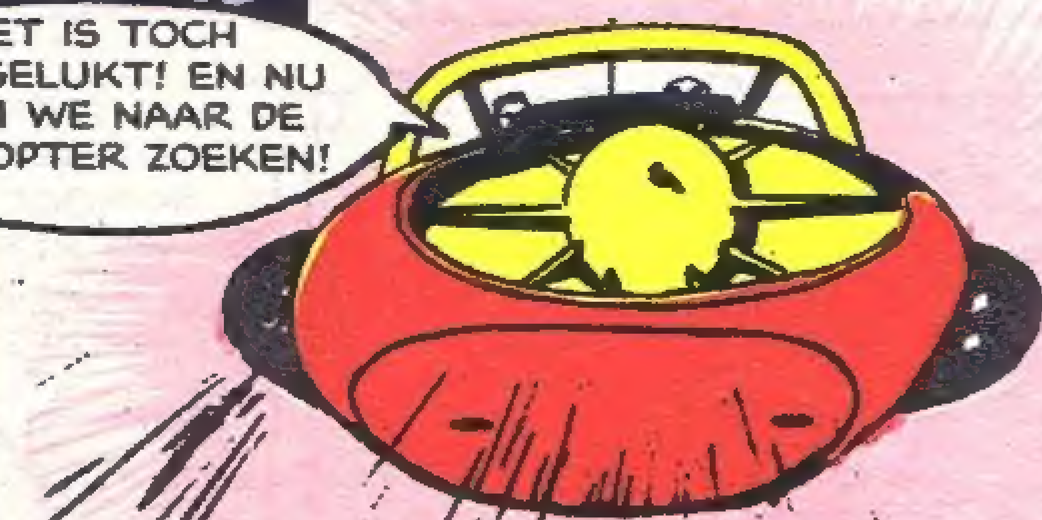
DE SPION, ZARIN EN GELLER HADDEN EEN GEHEIM VLIEGTUIG GESTOLEN UIT EEN FABRIEK IN AUSTRALIË. DE AUTO ACHTERVOLGDE HEN, MAAR STORTTE NEER, EVENALS HET VLIEGTUIG. DE SPIONNEN VLUCHTTEN IN DE HELIKOPTER DIE PROFESSOR POPKISS NAAR DE PLAATS VAN HET ONGELUK HAD GEBRACHT. HOEWEL DE AUTO BESCHADIGD WAS, ZETTE MIKE TOCH DE ACHTERVOLGING IN.

WANHOPIG PROBEERDE MIKE DE BESCHADIGDE AUTO ONDER CONTROLE TE KRIJGEN.

HOU U VAST, PROFESSOR! IK BEN BANG DAT IK HET NIET KLAARSPEEL!

EEN TIJDLANG VLOGEN ZE OVER DE WOESTIJN. TOEN ZAGEN ZE OPEENS IETS...

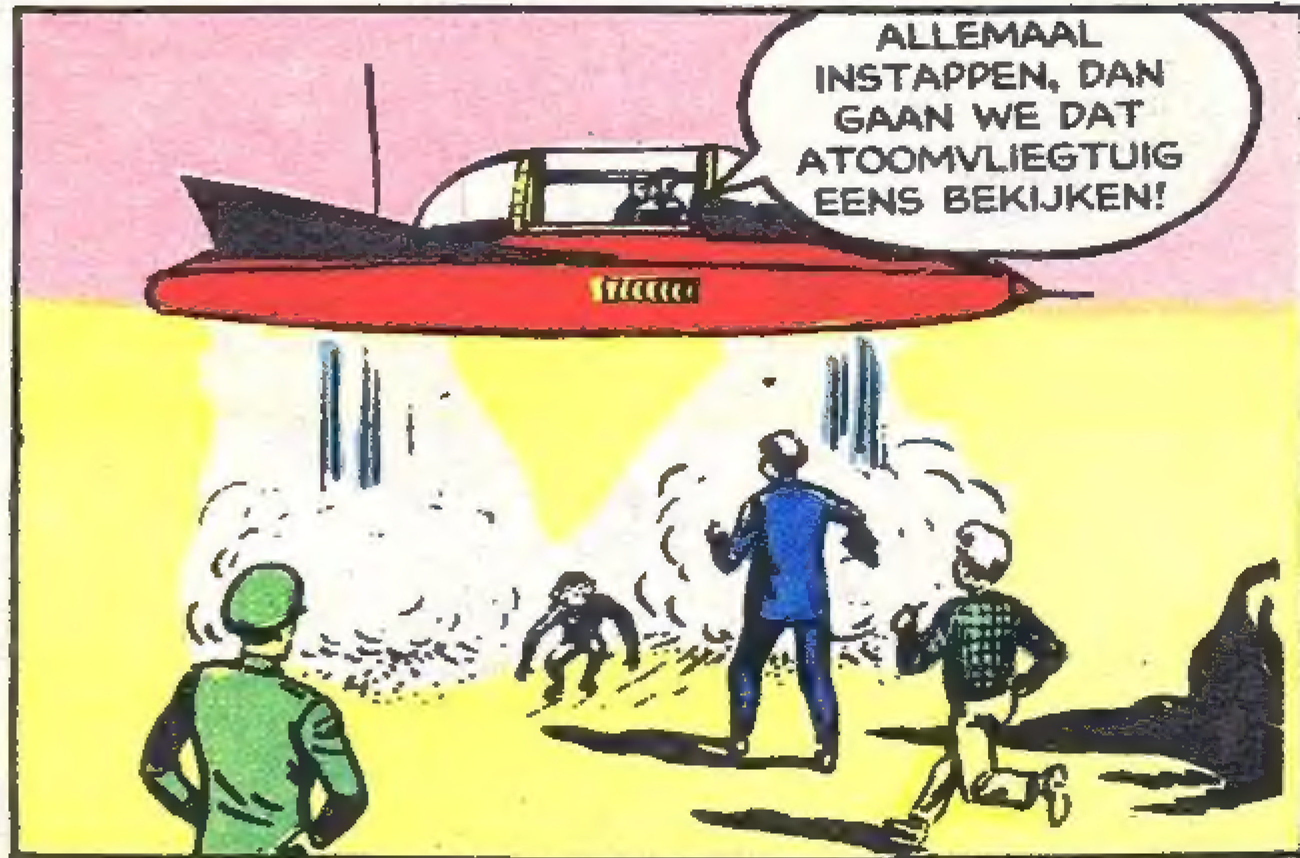

OPEENS RAAKTE EEN VAN DE ROTORBLADEN EEN BOOMTOP.
VLUG, DOE IETS... WE STORTEN NEER!

GELUKKIG BRAK HET DICHTE STRUIKGEWAS HUN VAL EN KWAMEN ZE ZACHT NEER.
HEB JIJ EIGENLIJK WEL OOIT LEREN VLIEGEN, GELLER?
HET... HET WAS MIJN SCHULD NIET...

WAT GA JE NU MET HEN DOEN, MIKE?
IK KAN HEN WEL EVEN HUN GANG LATEN GAAN; ZE ZULLEN ZICH VOORLOPIG WEL RUSTIG HOUDEN!

IN EEN BOOG VLOOG DE AUTO TERUG NAAR DE WOESTIJN.

ALLEMAAL INSTAPPEN, DAN GAAN WE DAT ATOOMVLIEGTUIG EENS BEKIJKEN!

KORTE TIJD LATER ZAGEN ZE BENEDEN ZICH HET NEERGESTORTE VLIEGTUIG.
DAAR LIGT HET. WAT EEN MOOI TOESTEL, HÈ?

DE MOTOREN ZIJN UITGEBRAND. WE KRIJGEN HET NOOIT IN DE FABRIEK!

WACHT EENS EVEN... MISSCHIEN WEET IK WEL EEN MANIER OM... JA, IK WEET WAT!...

De gehoornde hagedis

DE VOLGENDE DAGEN WERKTEN ZE HARD AAN HET VLOT.

EINDELIJK WAS HET KLAAR. NA DE VOORRADEN EROP GELADEN TE HEBBEN VERTROKKEN ZE.

VANAF DE ROTSEN ZAG ALPHA HEN GAAN.
ZO, ZE GAAN DUS TOCH! MAAR ZE MOGEN DE TEMPEL NIET BEREIKEN!

EVEN LATER GEBEURDE ER IETS.
WAT IS DAT? IEMAND GOOIT EEN STEEN MET EEN BRIEFJE ERAAN NAAR ONS TOE!

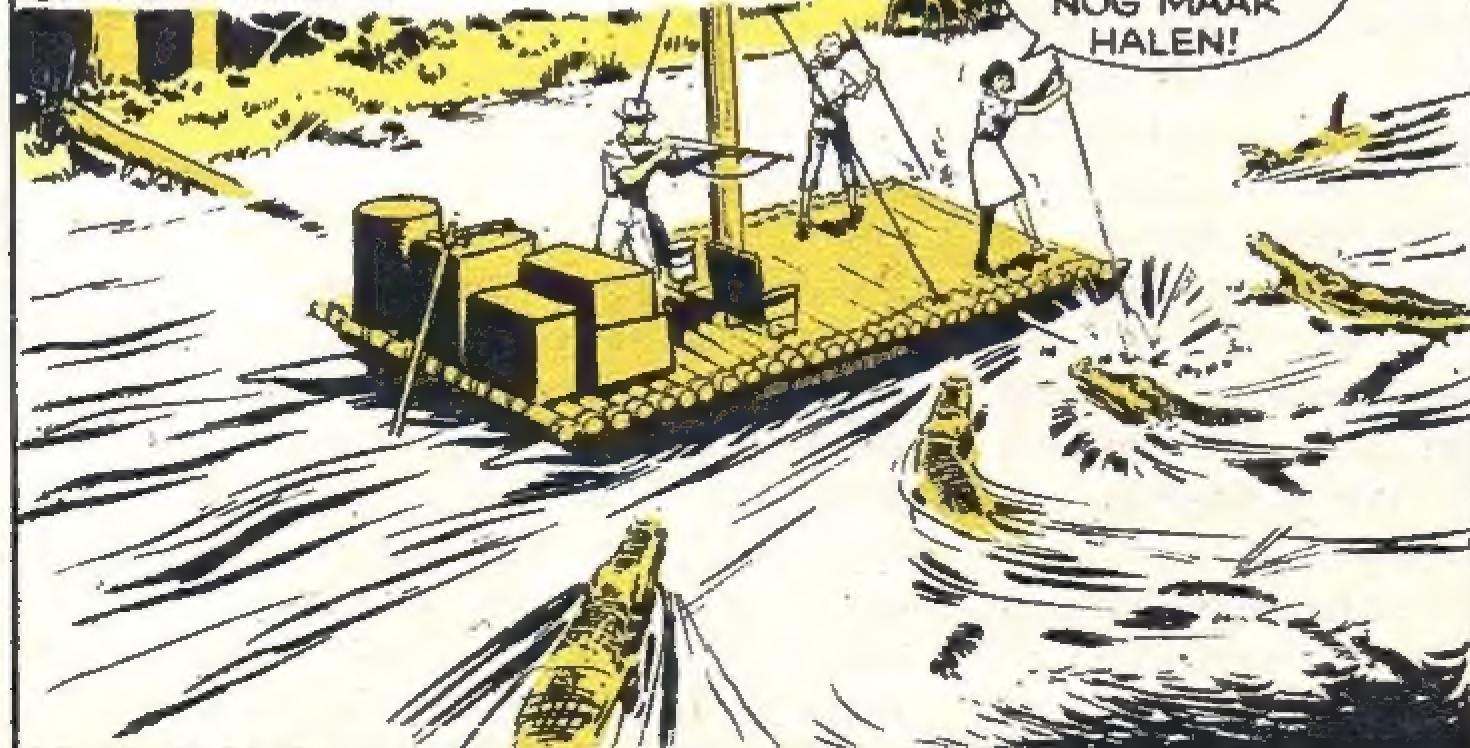

VLUG PAKTE JOY HET BRIEFJE EN LAS HARDOP:
Van Alpha de boodschapper
Ik heb gehoord dat U naar de tempel van de dageraad wilt met slechte bedoelingen. Ik waarschuw U voor de tweede maal. Ga terug.

WIE HEEFT ALPHA WIJSGEMAAKT DAT WE SLECHTE BEDOELINGEN ZOUDEN HEBBEN? O, ALS WE HEM MAAR KONDEN VERTELLEN DAT WE ZIJN VIJANDEN NIET ZIJN!
IK VRAAG ME AF WAAROM HIJ ZICH MET ONZE ZAKEN BEMOEIT!

ALPHA WAS NERGENS TE ZIEN. EVEN LATER GINGEN ZE AAN LAND OM TE ETEN.
WAT ALPHA OOK ZEGT, WIJ GAAN NAAR DE TEMPEL!
WAAROM ZOU HIJ ZICH „BOODSCHAPPER" NOEMEN? WIENS BOODSCHAPPER IS HIJ DAN?

NA HET ETEN GINGEN ZE VERDER EN ENIGE UREN LATER GAF CLAIRE OPEENS EEN SCHREEUW.
KIJK UIT! DRIJVENDE BOOM-STAMMEN!

MAAR DE PROFESSOR GREEP DIRECT ZIJN GEWEER.
DAT ZIJN GEEN BOMEN, HET ZIJN KROKODILLEN! STUUR OP DE OEVER AAN! ZE KOMEN OP ONS AF!

SNEL NAM CLAIRE ZIJN PLAATS IN EN DE MEISJES PEDDELDEN UIT ALLE MACHT.
ALS WE DE OEVER NOG MAAR HALEN!

JOY GAF EEN GIL TOEN ZE VLAK BIJ ZICH EEN OPENGESPERDE MUIL ZAG.
HELP!

Roger Barlow

De GEHEIME OPDRACHT

met tekeningen van Herman Giesen

6

KORTE INHOUD: *Sandy Steele en zijn vriend Jerry James gaan in de kerstvakantie met Sandy's vader, de geoloog dr. John Steele, op expeditie naar Alaska. Ook Lou Mayer, de assistent van dr. Steele, gaat mee. Onderweg halen ze professor Crowell, een vriend van dr. Steele, op. Sandy en Jerry zullen helpen met het vervoer van de honden van de professor, die meedoen aan een sledewedstrijd. Deze honden worden verzorgd door een Indiaan, Tagish Charley. Dan gaat het gezelschap in twee auto's op weg. Het eerste rustpunt is een wegwerkerskamp. 's Avonds wordt daar in een van de slaaphutten ingebroken. De dader ontkomt. Een paar dagen later worden de auto's onderweg beschoten door een vliegtuig. In de plaats Whitehorse starten de Indiaan en de twee jongens voor de grote sledewedstrijd naar Skagway.*

Charley werkte een laatste hap naar binnen, kneep het boterhampapier tot een prop, hield er een lucifer bij en warmde zijn handen aan het kleine vuurtje dat op deze manier ontstond. Hij wees naar het westen en zei: ,,Sommigen volgen een ander spoor. Misschien komen er een paar achter ons aan. Zij laten ons een nieuw spoor maken en als onze honden dan moe zijn, zijn die van hen nog fris en kunnen ze ons inhalen." Hij hield een hand aan zijn oor. ,,Luister."

De jongens hielden enige ogenblikken hun adem in en luisterden scherp. In de verte konden ze het geblaf van honden horen.

,,Hij heeft gelijk," zei Jerry verontwaardigd. ,,Dat is gemeen."

,,Nee," zei Sandy, ,,dat is het niet. Het is alleen maar een trucje om een andere deelnemer het tempo te laten aangeven."

,,Geeft allemaal niks," zei Charley. ,,Wij winnen toch."

,,Jij bent ook nergens bang voor, hè, Charley?" zei Jerry en hij keek met bewondering naar de forse gestalte van de Indiaan. ,,We zouden je prima kunnen gebruiken als back in het voetbalelftal van Valley View." Hij lachte tegen Sandy. ,,Ik wed dat hij er rustig met de bal vandoor ging en dat de hele tegenpartij het nakijken had."

Charley keek plotseling naar de lucht, die opvallend grijzer was dan tevoren. ,,Het gaat sneeuwen. We moeten er vandoor."

Sandy keek ook naar boven en zei: ,,Hoe weet je dat het gaat sneeuwen?"

,,Het is zo," zei Charley somber. ,,Er is een sneeuwstorm op komst."

,,O, jongens," zei Jerry, ,,wat gaat er gebeuren als we in deze reuzenijskast door een sneeuwstorm worden overvallen?"

,,Elke vijfendertig kilometer is er hier een weerstation; dat heeft de professor mij tenminste verteld," zei Sandy. ,,We moeten dicht in de buurt van zo'n post zijn, Charley. We zouden daar natuurlijk kunnen stoppen en inlichtingen kunnen vragen over het weer."

Charley maakte een hoofdbeweging in de richting van het oosten. ,,Die post is een kilometer of twee, drie in die richting, langs het hoofdspoor. Als we eerst daarheen gaan, verliezen we de race. We zullen bij een andere post stoppen, een uur of drie verder."

,,Nou, dat zal dan wel de beste oplossing zijn," zei Sandy. ,,Laten we maar gaan."

Tien minuten later begon het te sneeuwen; het waren kleine, fijne vlokjes die even scherp prikten als zand, wanneer de wind ze in hun gezicht blies. Er was niet meer zicht dan twintig, dertig meter en in een zeer korte tijd lag er boven op de oude sneeuw een verse laag. Hij bleef aan hun laarzen kleven en Charley begon zachtjes in zichzelf te mopperen.

,,Ik vrees," zei Jerry ongerust, ,,dat

we dat weerstation niet voor donker halen."

„Met zulk weer komen we er helemaal nooit," antwoordde Sandy. „Luister, Jerry, zullen we van de slee afgaan en naast Charley gaan lopen? De honden zullen het ook als wij niet op de slee zitten, al zwaar genoeg hebben."

„Goed idee," gaf Jerry toe. „Dan kunnen de honden het een beetje kalmer aan doen."

Sandy gaf Charley een teken om te stoppen en vertelde hem wat ze van plan waren.

„Goed," zei Charley. „Dan zal ik voorop gaan om een pad te maken."

HOOFDSTUK VIII

Verdwaald in een sneeuwstorm

Het volgende half uur konden de twee jongens de slee nog bijhouden, maar toen de sneeuw geleidelijk hoger kwam te liggen, werd het lopen hoe langer hoe moeilijker. Tenslotte verloren ze de slee geheel uit het oog. Op zeker ogenblik gleed Jerry uit en viel voorover. Sandy zette zijn handen aan zijn mond en riep: „Charley, Char-ley. Wacht even."

Jerry richtte zich op zijn knieën op en zei: „Ik kan niet meer, Sandy. Ik kan écht niet meer."

Sandy hielp zijn vriend overeind en ondersteunde hem met zijn arm. „Kom, ouwe jongen, we moeten verder. Zo gauw we de slee weer ingehaald hebben, kun je erop gaan zitten om uit te rusten."

Ze hielden elkaar stevig vast en ploeterden verder, onderwijl trachtend het spoor te volgen dat de slee had achtergelaten. Maar eer zij een meter of tien gevorderd waren, had de fijne stuifsneeuw het al volkomen uitgewist. Sandy liep verder in de richting waarin hij meende dat de slee verdwenen was en sleepte Jerry met zich mee. Om de paar stappen stond hij stil en riep: „Charley. Charley." Maar er kwam geen antwoord; het enige geluid dat ze hoorden was het huilen van de wind en het suizen van de sneeuw.

Voor de tweede keer zakte Jerry door zijn knieën. „We zijn verdwaald, Sandy," mompelde hij, „en ik ben uitgeput. Ik kan geen voet meer verzetten. Ga jij maar kijken of je Charley kunt vinden en als je hem gevonden hebt, kom dan hier terug."

„Stel je niet aan, Jerry. Alleen als we bij elkaar blijven, hebben we een kans om hem te vinden. Als we doorlopen, móéten we de slee weer inhalen. Zo gauw Charley merkt dat we er niet meer zijn, zal hij stoppen en op ons wachten."

Jerry antwoordde moedeloos: „Ik kan geen hand voor ogen zien. En we weten niet eens of we wel in de goede richting lopen."

Terwijl hij dat zei, hoorden ze aan hun linkerkant een langgerekt, weemoedig gehuil. Sandy greep Jerry's arm en zei: „Hoor je dat?"

Ze verloren de slee geheel uit het oog. Op zeker ogenblik gleed Jerry uit en viel voorover.

Jerry's stem klonk iets opgewekter toen hij zei: „Dat moeten onze honden zijn. Kom." Met hernieuwde kracht begon hij in de richting van het geluid te lopen.

Maar Sandy hield hem met beide handen tegen. „Nee, wacht even. Het kan ook een wolf zijn."

Jerry stond doodstil. „Goeie hemel," mompelde hij, „wat moeten we nu beginnen?"

Sandy veegde met zijn handschoen de sneeuw weg die zich op zijn wenkbrauwen had vastgezet. „Ik weet het niet. Volgens mij lopen we nog wel in de goede richting. Laten we nog een eindje verder gaan. Als we Charley en de slee niet gauw vinden, kunnen we altijd nog een andere kant uitgaan."

Het sneeuwde nu zo hard, dat ze werkelijk niets meer konden onderscheiden. Het leek Sandy dat hij ondergedompeld was

De jongens probeerden met hun geroep boven het geweld van de sneeuwstorm uit te komen.

in een zee van witte vlokjes. Hij stond stil toen het geluid weer hoorbaar werd, deze keer sterker dan tevoren.

„Misschien heb je toch gelijk," zei hij tegen Jerry. „Dat lijkt wel het geblaf van een troep honden."

„Nou, laten we het dan eens in die richting proberen," zei Jerry.

Ze waren nog maar nauwelijks weer op weg, toen ze vlak voor zich een bekend geluid hoorden. Het was onmiskenbaar het gegrom van een eskimohond.

„Charley," riep Sandy. „Titan. Titan."

Een luid geblaf klonk boven het lawaai van de wind uit. „Dat moet het span honden zijn," riep Jerry.

Op de een of andere manier schenen hun voeten nieuwe kracht te krijgen en ze renden bijna verder door de hoge sneeuw. Vlak voor hen doemde opeens de slee op. De honden, nog in het tuig, lagen op de sneeuw of stonden dicht opeengedrongen om bescherming te zoeken tegen de wind. Maar Charley was nergens te zien.

Jerry leunde tegen de achterkant van de slee. „Wat zou er met hem gebeurd zijn?"

„Hij is natuurlijk teruggegaan om ons te zoeken en wij hebben hem in de sneeuwstorm niet gezien." De duisternis was intussen ingevallen en er viel praktisch niets meer te onderscheiden.

Jerry's stem trilde toen hij vroeg: „Je denkt toch niet dat de wolven hem te pakken gekregen hebben, Sandy?"

„Nee, wolven vallen niet gauw een mens aan. Zeker niet als hij een span honden bij zich heeft. Bovendien heeft Charley een geweer." Hij zocht tussen de bagage voor op de slee. „Ik zie hier geen geweer, dus hij moet het meegenomen hebben."

„Wat doen we nu?" wilde Jerry weten. „Zullen we teruggaan en proberen Charley te vinden?"

„Nee, dat in geen geval," zei Sandy nadrukkelijk. „Dan zouden we zeker verdwalen. Het enige dat we kunnen doen is hier blijven wachten tot Charley terugkomt."

Maar Jerry was daar niet zo zeker van. „Charley is natuurlijk wel goed thuis in deze streek, maar ik weet nog niet zo net of hij in dit weer de weg terug kan vinden."

„Als we hem roepen, zal hij ons misschien horen," meende Sandy.

De volgende tien minuten probeerden de jongens met hun geroep boven het geweld van de sneeuwstorm uit te komen. Maar ze konden zelf wel horen dat het geluid veel te zacht was om ver te dragen. Tenslotte gaven ze het op.

„Het heeft geen zin," zei Sandy hees. „We kunnen alleen maar wachten." Hij ging naast de slee uit de wind zitten.

Er verstreken uren zonder dat ze enig teken van Charley vernamen. De jongens voelden de koude door hun dikke kleding dringen en hun ledematen raakten verstijfd.

„Sandy," zei Jerry, „we kunnen hier toch niet blijven zitten zonder iets te doen? We kunnen wel doodvriezen. In mijn neus en mijn wangen heb ik al geen gevoel meer."

Sandy vocht tegen de angst die hem langzaam bekroop. „Zolang we het hoofd koel houden, kan er niets gebeuren. Zoals het er nu uit ziet, zullen we hier de nacht moeten doorbrengen. Morgen zullen ze wel mensen uitsturen om ons te zoeken. Ik denk dat de andere deelnemers aan de wedstrijd in hetzelfde schuitje zitten."

„Tegen die tijd zijn we zo stijf als een plank," zei Jerry. „Bevroren voedsel voor de wolven."

„Doe niet zo gek," antwoordde Sandy. „Sta op en help me met het maken van een schuilplaats."

„Een schuilplaats?" vroeg Jerry verbaasd. „Wat voor schuilplaats bedoel je?"

„Zo iets als de Eskimo's bouwen als ze de nacht buiten doorbrengen. Aan de kant van de slee die uit de wind is zetten ze met behulp van stokken een stuk zeil recht overeind en laten dat dan schuin naar de grond lopen, waar het vastgezet wordt. De sneeuw hoopt zich aan de windkant tegen de slee en het zeil op en erachter heb je op die manier een warm tentje."

„Maar we hebben helemaal geen zeil," zei Jerry.

„Op de slee ligt dat dikke kleed. Kom, aan het werk."

Terwijl Sandy het kleed boven aan de zijkant van de slee vastmaakte, zette Jerry het stuk dat op de grond kwam stevig vast met een paar sneeuwschoenen die hij op de slee gevonden had. Toen ze daarmee klaar waren, schepte Sandy een hoeveelheid sneeuw onder het zeil vandaan. Ze hadden nu een kleine schuilplaats met genoeg ruimte voor twee personen.

„Zo, dat is dat," zei Sandy tevreden,

terwijl hij de sneeuw van zijn handschoenen sloeg. „Ik ga nu de honden uitspannen, wil jij wat eten klaarmaken?"

Het maken van de schuilplaats had Jerry weer nieuwe moed gegeven. „Wat zal het zijn, meneer?" vroeg hij. „Gevulde kalkoen, een heerlijk biefstukje of misschien een fijne taart?"

Sandy speelde het spelletje mee en zei: „Hè nee, niet altijd hetzelfde, alsjeblieft. Wat zou je denken van bevroren boterhammen en koude koffie uit een thermosfles?"

„Dat is een goed idee," riep Sandy en begon te zoeken in de bagage op de slee. „Moeten de honden ook iets te eten hebben?"

„Ja, neem maar wat van dat vlees dat Charley in die grote bus voor op de slee bewaart."

De honden schenen dol van blijdschap toen ze Sandy zagen. Ze sprongen om hem heen, zwaaiden met hun staart en blaften. „Ja, jullie zullen ook wel honger hebben," zei Sandy. „Rustig. Jullie diner komt er aan."

Toen hij naast Titan neerknielde om zijn tuig los te maken, bleef de grote hond gehoorzaam staan. Nadat het tuig losgemaakt was, drukte hij zijn neus tegen Sandy's wang. „Hè," lachte Sandy, „dat is de koudste hondeneus die ik ooit gevoeld heb." Hij streek met zijn handen door de dikke pels van de hond en verbaasde zich erover hoe warm het daaronder was. „Ik wou dat ik jouw pels had, Titan. Geen wonder dat jij buiten in de sneeuw kunt slapen." Hij hield zijn beide handen tegen het warme lichaam van de hond. „Dat voelt heerlijk warm aan, ouwe jongen."

Jerry kwam aanlopen met de bus vlees. „Kijk eens wat ik nog meer gevonden heb." Hij hield een grote revolver omhoog. „En hij is nog geladen ook."

Het feit dat ze de beschikking hadden over een revolver gaf hun nieuwe moed. „Ik denk dat vader hem aan Charley gegeven heeft voor we uit Whitehorse vertrokken," zei Sandy. „Hij heeft mij ook gevraagd of ik een wapen mee wilde nemen, maar ik heb gezegd van niet, omdat ik wist dat Charley een geweer bij zich had. Die revolver kan in elk geval van pas komen. Misschien kunnen we nu ook contact krijgen met Charley. We kunnen een paar schoten in de lucht lossen om hem te laten weten waar we zijn."

„Goed idee," zei Jerry, „maar ik heb nog een beter."

„Wat dan?"

„Laten we Titan erop uitsturen om Charley te zoeken. Ik wed dat hij hem hier brengt."

„Ik weet niet of de hond in zulk weer Charleys spoor kan vinden," zei Sandy. „Maar we kunnen het natuurlijk altijd proberen."

Terwijl de honden hun voedsel verslonden, doorzochten de jongens de spullen van de Indiaan en vonden een dik wollen hemd dat hij nog pas geleden gedragen had. Toen Titan klaar was met eten, hield Sandy hem het hemd voor.

De lichtflits die uit de loop kwam, verlichtte een ogenblik de omgeving.

„Charley. Charley," zei hij een paar keer. „Ga Charley zoeken, Titan." Hij klopte de hond zachtjes op de rug. „Vooruit, jongen."

Titan begon zachtjes te janken, terwijl hij aan het hemd rook. Dan liep hij de sneeuw in met zijn kop dicht bij de grond. Toen hij uit het gezicht verdwenen was, zei Jerry tegen Sandy: „Zo, en wat gaan we nu doen?"

„Eten en dan in de slaapzakken. Maar eerst ga ik een paar schoten lossen om Charley te laten weten waar we zijn."

Hij nam de zware revolver, hield hem omhoog en haalde de trekker over. De lichtflits die uit de loop kwam, verlichtte een ogenblik de omgeving, maar het geluid van het schot ging verloren in de wind en het dikke sneeuwgordijn. De honden liepen onrustig heen en weer en begonnen te blaffen. Sandy vuurde nog een schot af en stak toen de revolver in de zak van zijn sneeuwjack.

„Ik denk niet dat het geluid van die schoten verder draagt dan een paar honderd meter. Ik heb het gevoel alsof we ons in een luchtledig bevinden. In elk geval doen we er verstandig aan geen kogels meer te verspillen vóór de storm een beetje bedaard is. Kom, eten en ons klaarmaken voor de nacht."

De jongens namen de boterhammen, de thermosfles met koffie, de primus en de slaapzakken van de slee en kropen in de schuilplaats. De opgewaaide sneeuw had alle kieren en gaten en zelfs de beide openingen aan weerskanten van de geïmproviseerde tent dichtgemaakt. Sandy groef een pad door de sneeuw naar de achterkant van de slee, zodat ze een toegangsweg naar hun tent hadden.

„De achterkant vangt minder wind," legde hij Jerry uit.

De tent was van binnen erg nauw, maar als ze met hun rug tegen de zijkant van de slee en met gekruiste benen gingen zitten, konden ze zich redden. Sandy stak de primus aan en draaide de vlam extra-hoog op, zodat deze geelblauw werd en een beetje begon te walmen. Ofschoon er op die manier wel meer brandstof verbruikt werd dan nodig was, hadden ze er ook nog wat licht en warmte van.

„Gezellig, hè?" zei Jerry lachend. „Dit doet me denken aan onze padvinderstijd toen we ook in een tent sliepen."

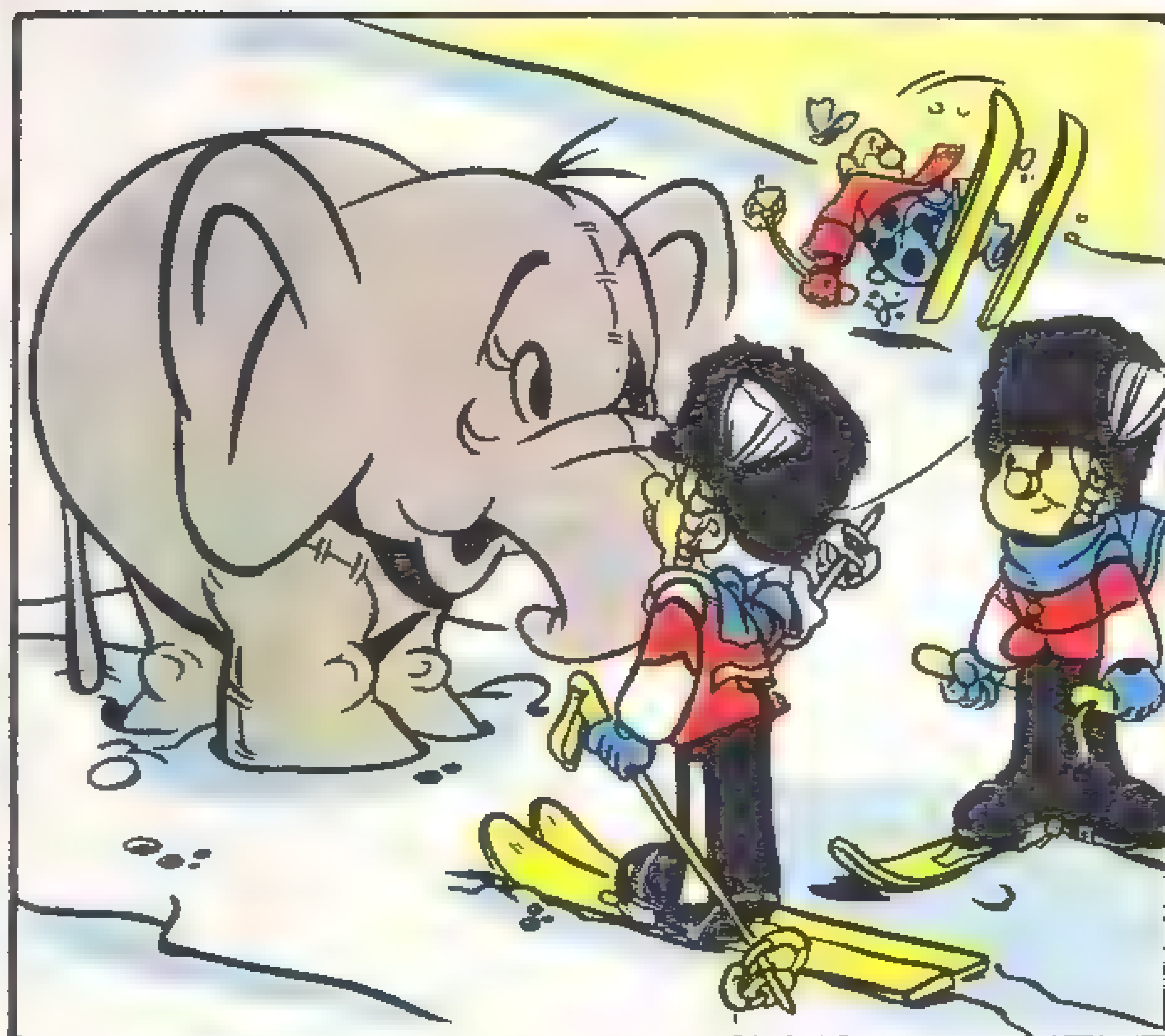
Sandy lachte ook. „Het enige verschil was dat we toen ongeveer tien minuten van huis zaten en dat er aan de overkant van de weg een patates-fritestentje stond."

Wordt vervolgd

SPELEND

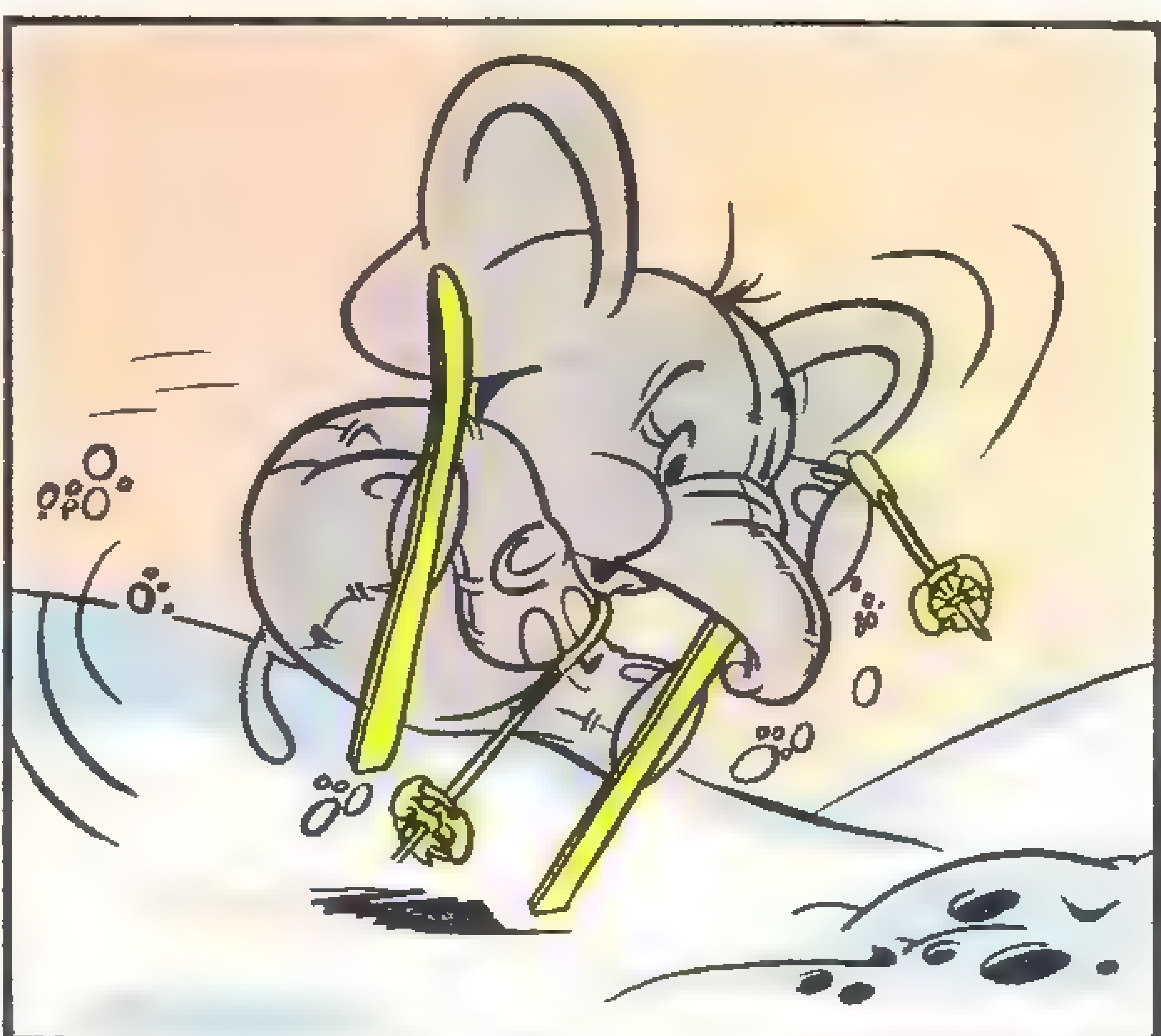
Toen het nog winter was in Speelgoedland, vermaakten de soldaten Mick en Dick zich met skiën. Ze klommen naar de top van een heuvel en gleden daarna in snelle vaart naar beneden. Della de olifant zag hen gaan en dacht: Ik wou dat ik ook skiën kon. Dat lijkt me heerlijk!

Della liep vlug naar de voet van de heuvel en vroeg aan de soldaten of zij hem wilden leren skiën. Maar Mick wees naar de helling, waar Kwink de clown juist op zijn rug in de sneeuw terechtkwam. „Deze helling is veel te steil voor beginners," zei hij. „Je moet het ergens anders gaan leren."

Dus ging Della naar een minder steile heuvel, waar Kwink intussen ook aangekomen was. „Zo, Della," zei hij, „wil jij ook leren skiën? Nou, ik vind het erg moeilijk, hoor. Ik ben de hele morgen al bezig, maar ik kan er nog niets van. Als je wilt, mag je mijn ski's lenen, dan ga ik even uitrusten."

Dat aanbod nam Della graag aan. Hij bond de ski's onder zijn achterpoten, nam de stokken in zijn voorpoten en toen was hij klaar. Kwink legde uit hoe het moest en hij gaf Della een flinke zet. De olifant kwam in beweging, maar hij riep angstig: „Help! Ik ga veel te hard!"

SPEELGOED

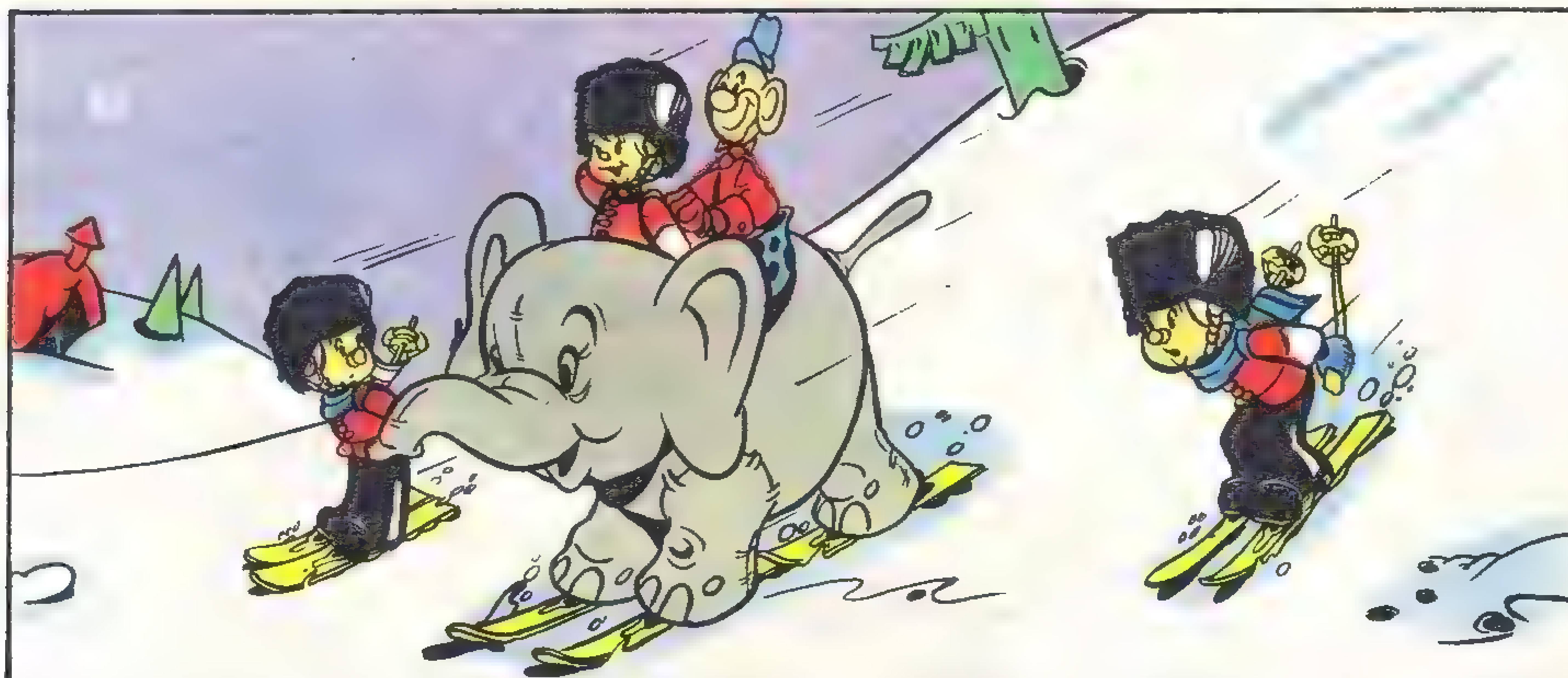

En dat was waar. Della zigzàgde in snelle vaart naar beneden, maar voor hij daar was, viel hij om en kwam op zijn kop in de sneeuw terecht. Alleen zijn staart en zijn achterpoten waren nog te zien. Even later kwam Tommie voorbij. „Hee!" riep hij. „Wat is er gebeurd? Ben je gewond, Della?"

„Nee," snikte Della, toen hij zich eindelijk uit de sneeuw had losgewerkt, „maar ik heb het erg koud en ik denk dat ik maar nooit meer ga skiën." Intussen was Kwink ook aan komen lopen en hij droogde Della's tranen. Opeens kreeg Tommie een idee; hij maakte zijn ski's los.

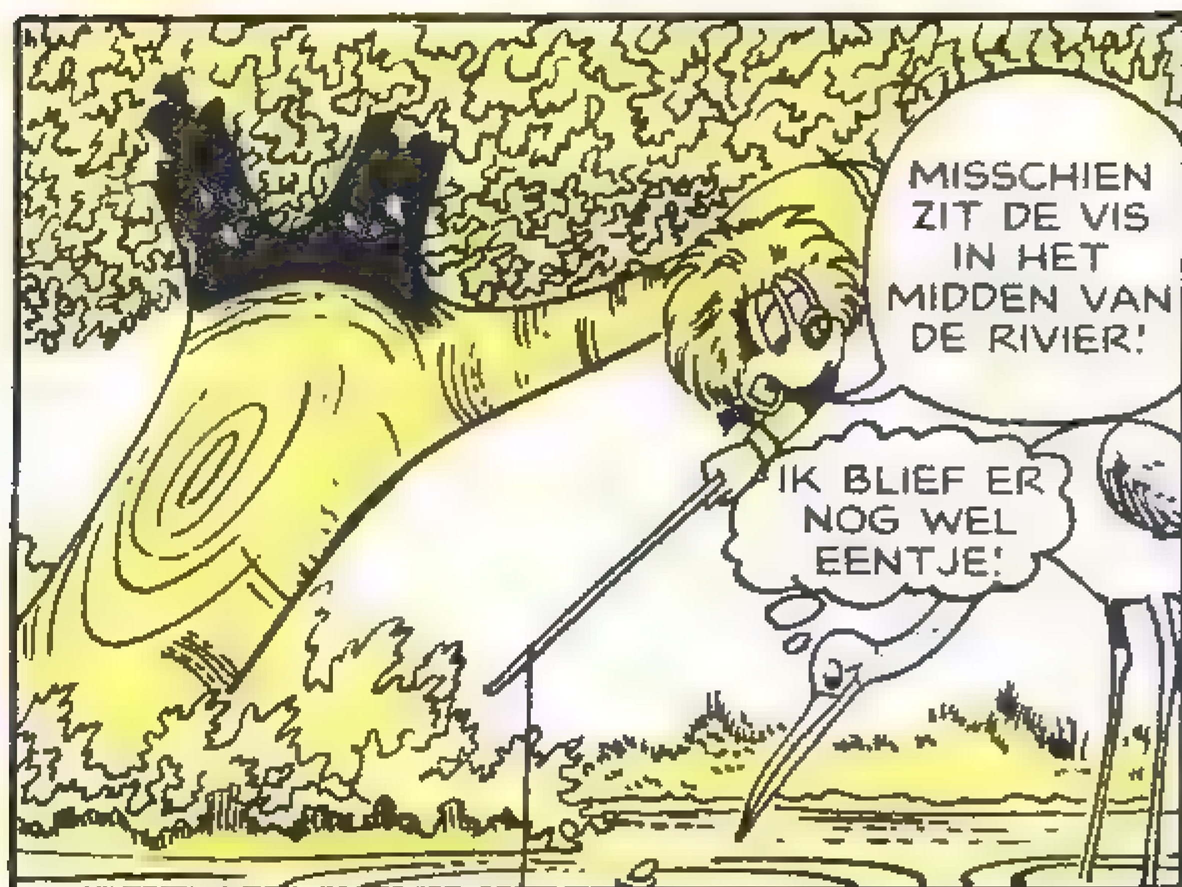
„Jij kunt nooit op twee ski's blijven staan, Della," zei Tommie. „Dan val je direct om. De enige oplossing is dat je onder iedere poot een ski bindt." Tommie bond daarop zijn ski's bij de olifant onder en het bleek dat hij gelijk had. Nu stond Della heel wat steviger op zijn poten dan eerst.

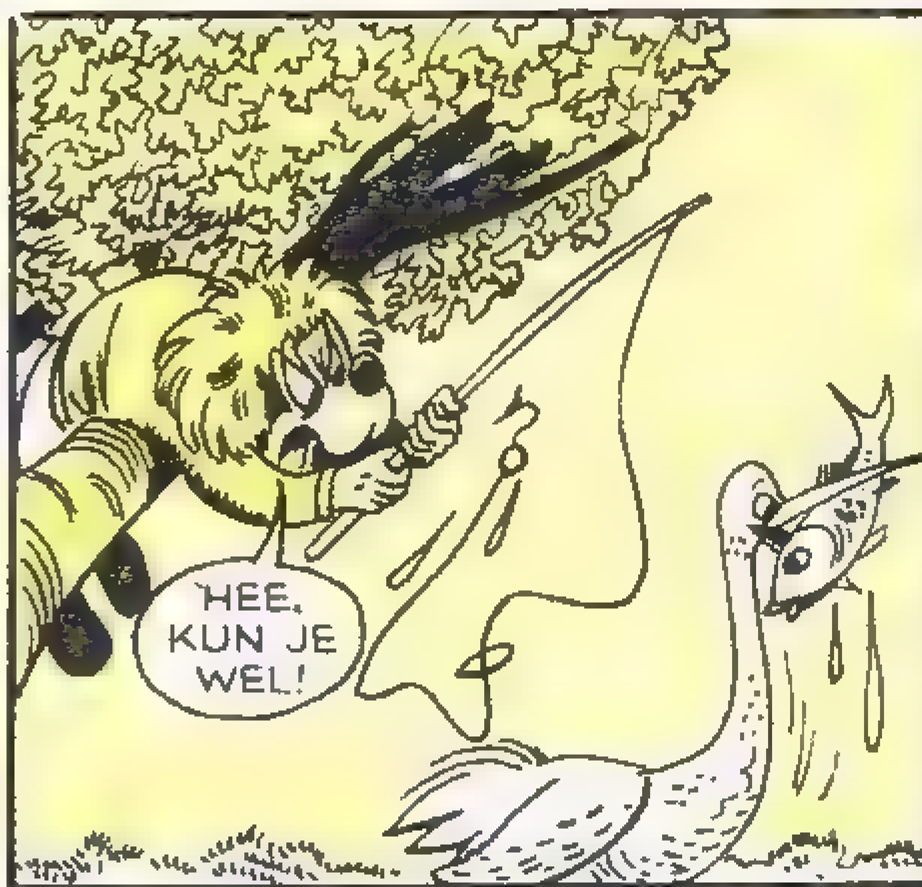
Tommie en Kwink de clown klommen op Della's brede rug en daar gingen ze de heuvel af. Mick en Dick, die hen zagen gaan, keken hun ogen uit van verbazing, maar Della trompetterde vrolijk en gleed zonder ongelukken naar beneden. „Het is veel gemakkelijker dan ik dacht," zei hij opgewekt.

LEONARD

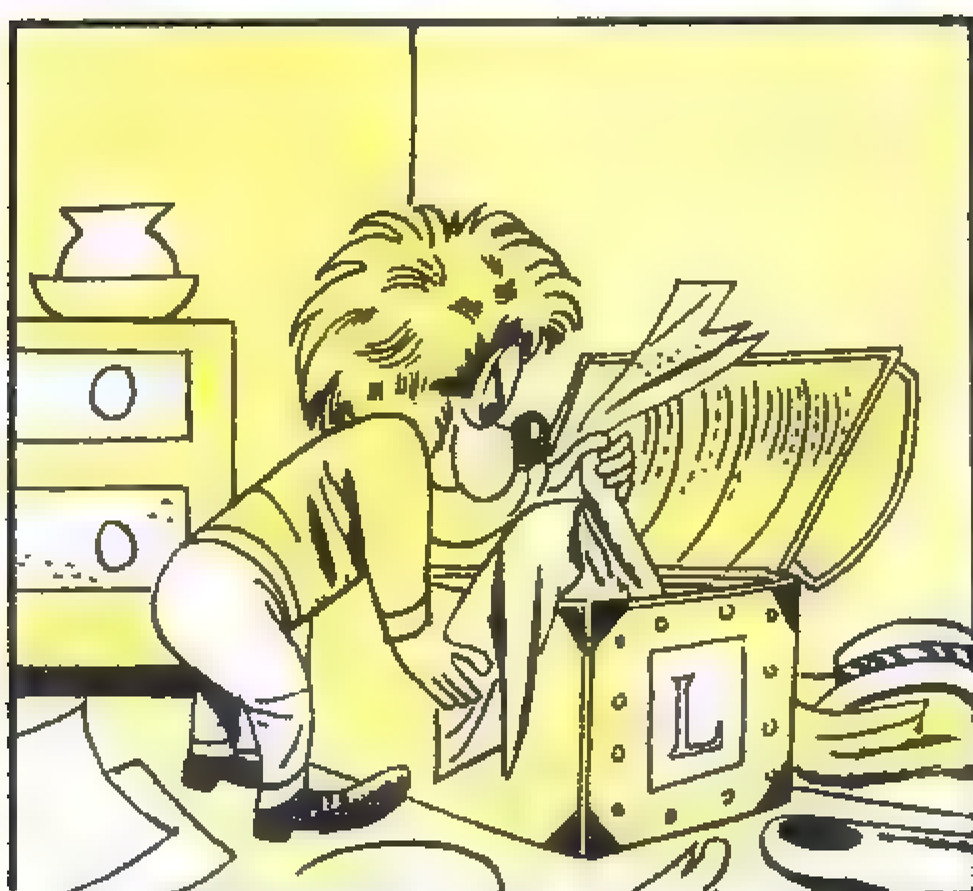

IK ZIT HIER NU AL EEN UUR EN IK HEB NOG NIETS!

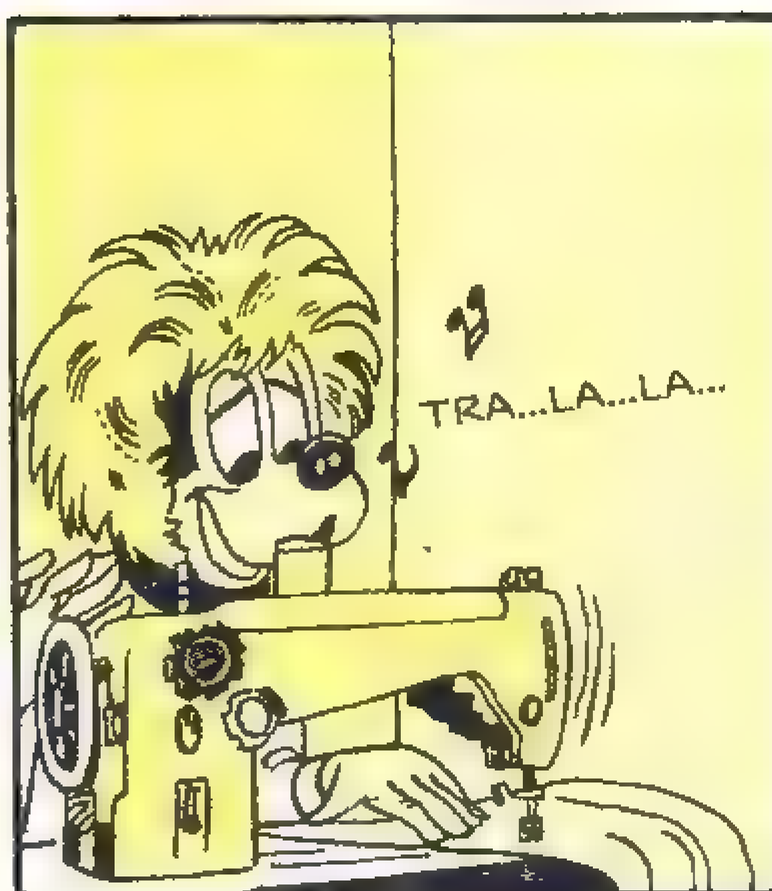

DAT IS NIET EERLIJK! HIJ PIKT ZE VOOR MIJN NEUS WEG!

MISSCHIEN ZIT DE VIS IN HET MIDDEN VAN DE RIVIER!
IK BLIEF ER NOG WEL EENTJE!

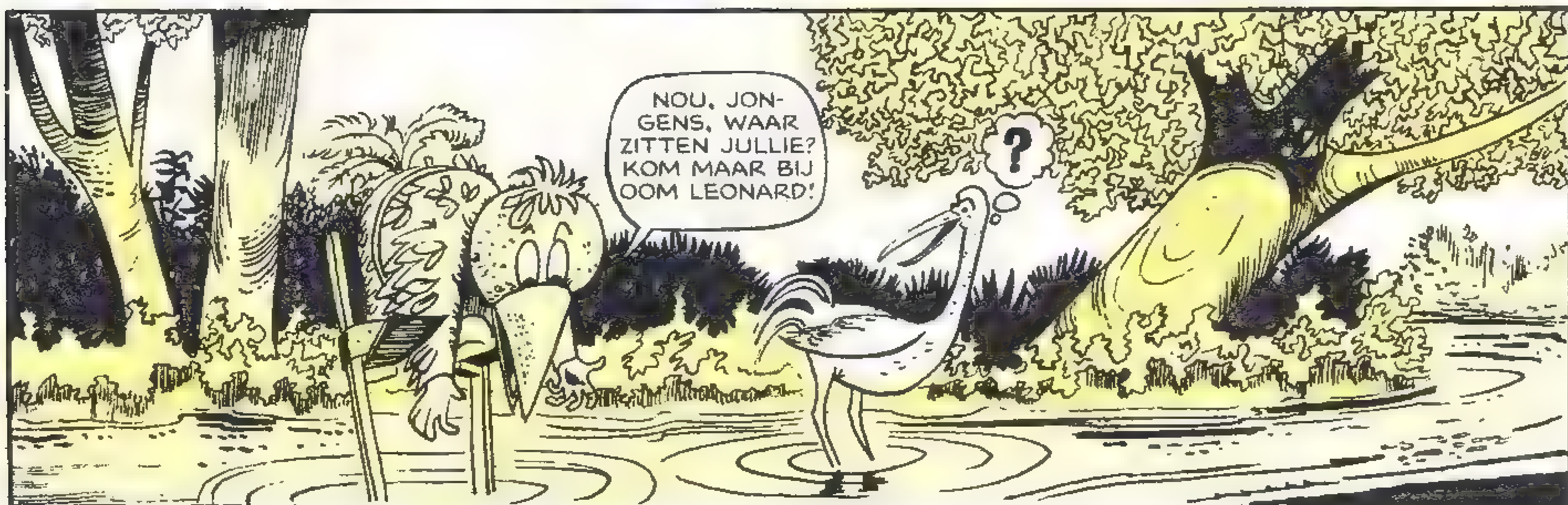

HEE, KUN JE WEL!

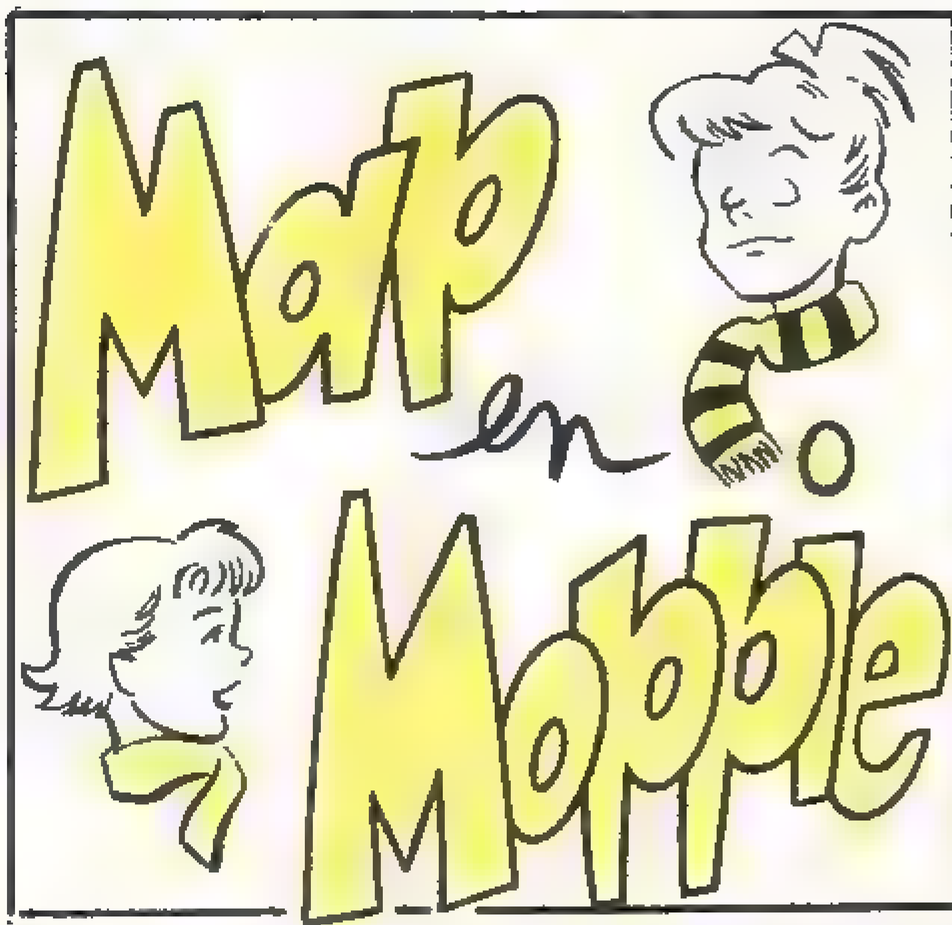

WACHT MAAR! IK WEET AL WAT!

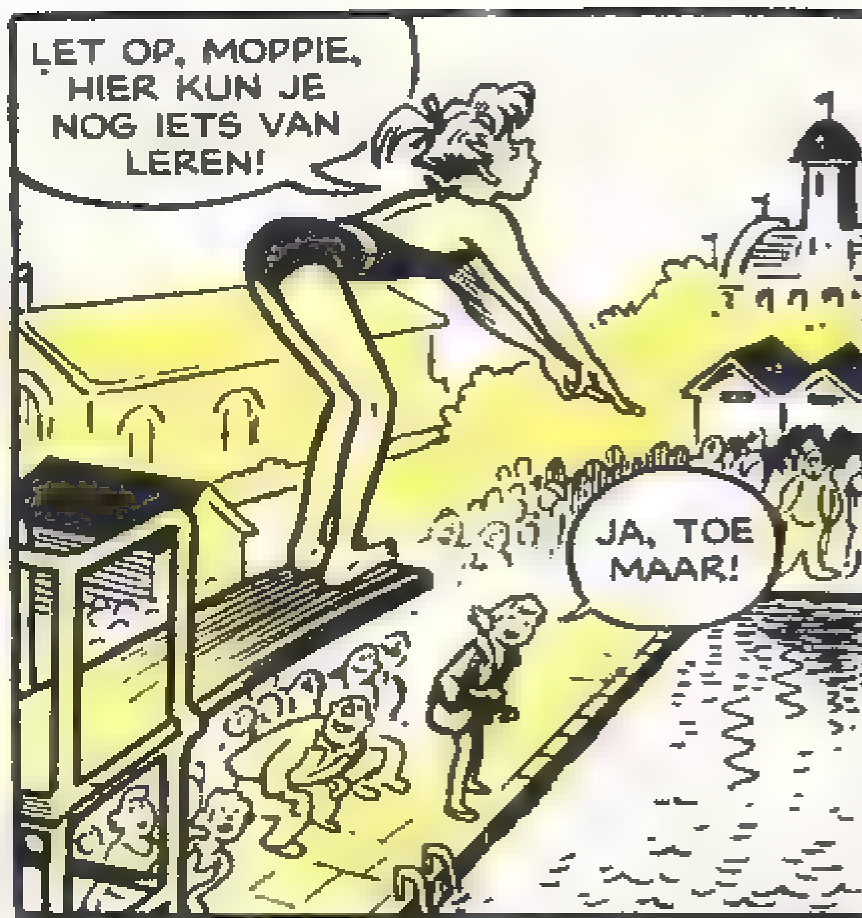

L

TRA...LA...LA...

NU ZAL HET WEL BETER GAAN!

NOU, JON-GENS, WAAR ZITTEN JULLIE? KOM MAAR BIJ OOM LEONARD!
?

Map en Moppie

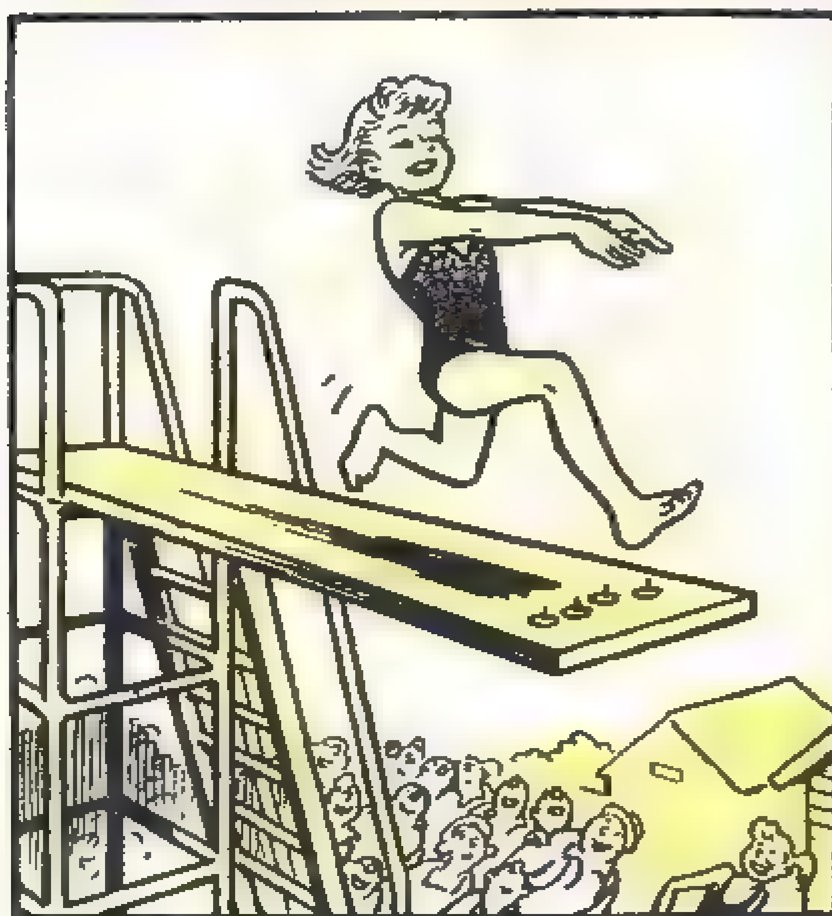

LET OP, MOPPIE, HIER KUN JE NOG IETS VAN LEREN!
JA, TOE MAAR!

NOU, MOOI GEDAAN, HOOR!
AU!

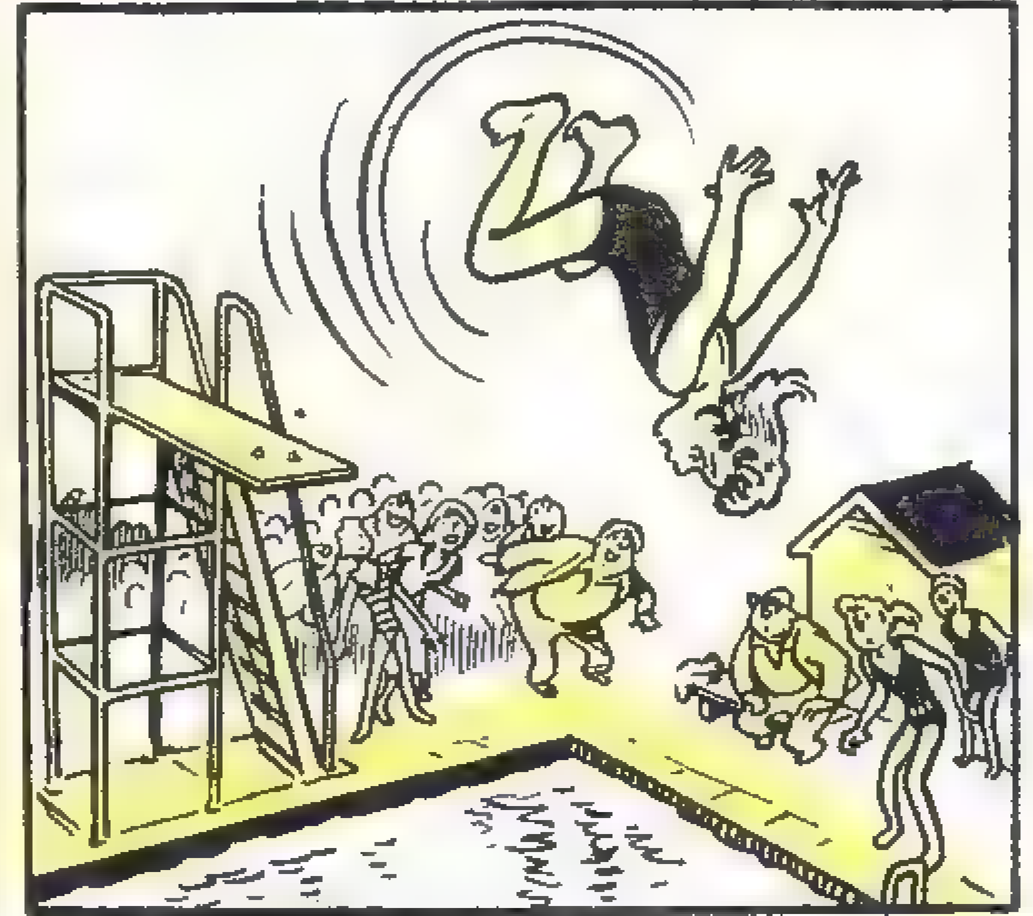

EEN BEETJE PECH GEHAD. IK BEN BENIEUWD WAT JIJ ERVAN MAAKT!
SLECHTER KAN HET NIET!

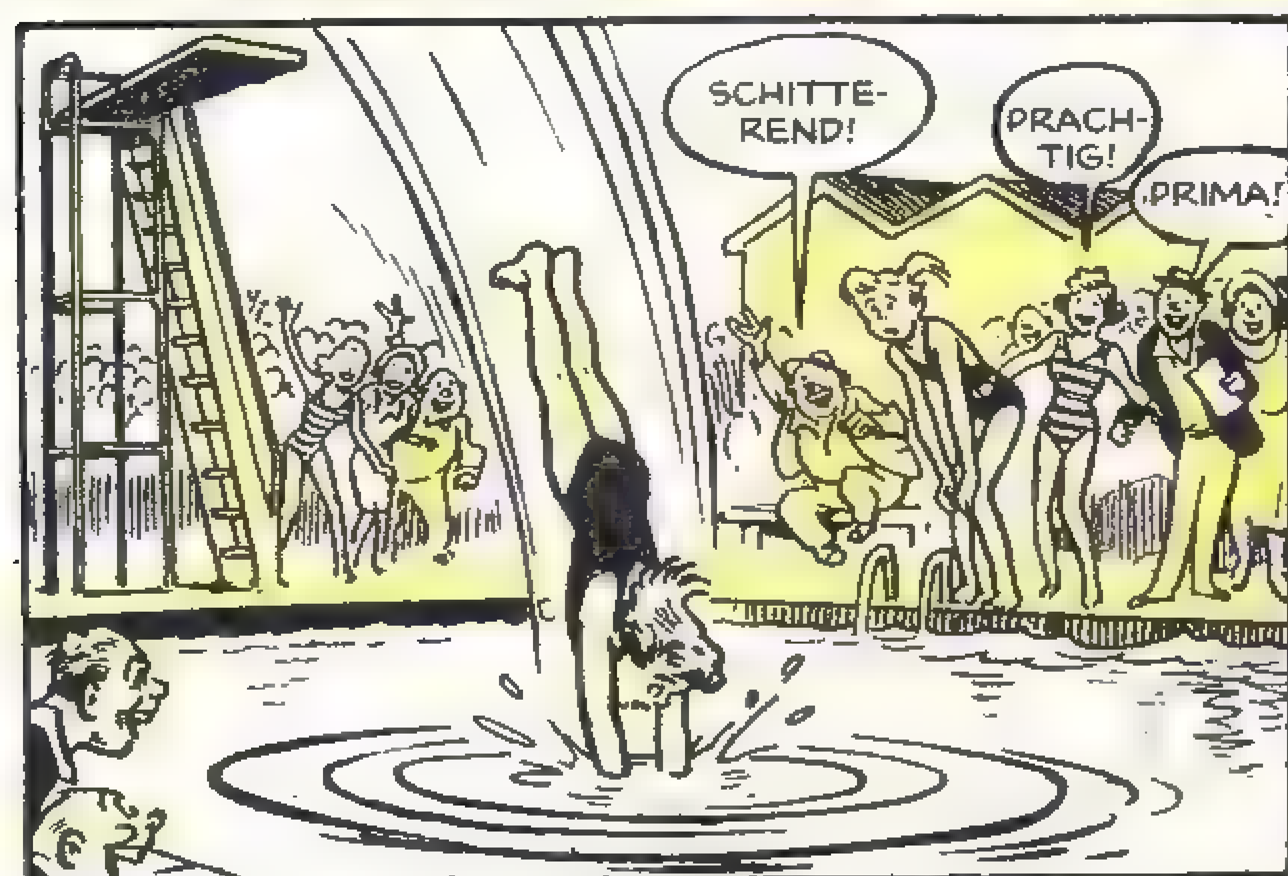

EVEN EEN PAAR PUNAISES LENEN!
HEDEN
DUIK-
WED-

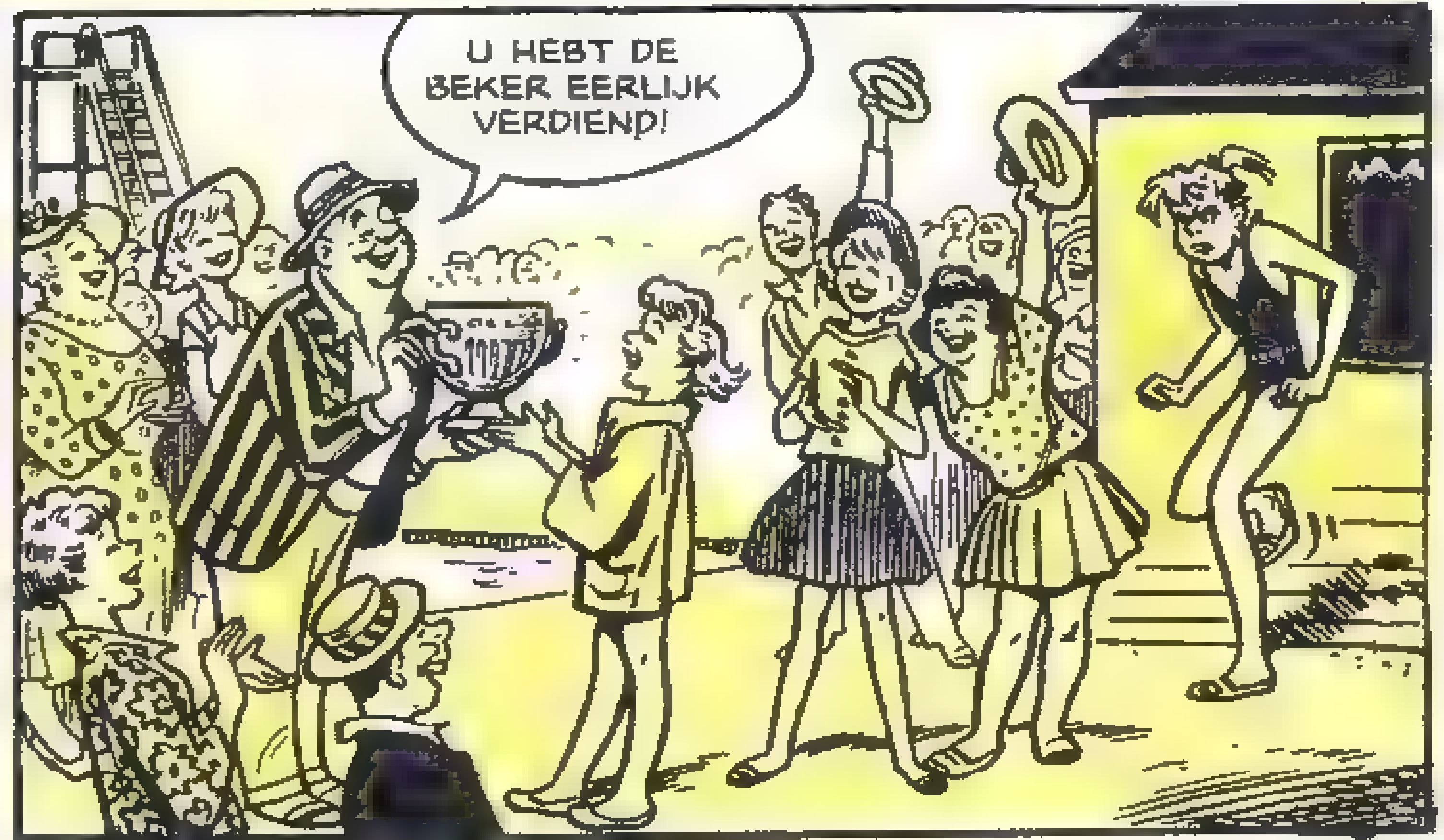

IK HEB DE PLANK VOOR JE GEPROBEERD, MOPPIE. HIJ IS PRIMA!
DANK JE!

HELP!

SCHITTE-REND!
PRACH-TIG!
PRIMA!

U HEBT DE BEKER EERLIJK VERDIEND!

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

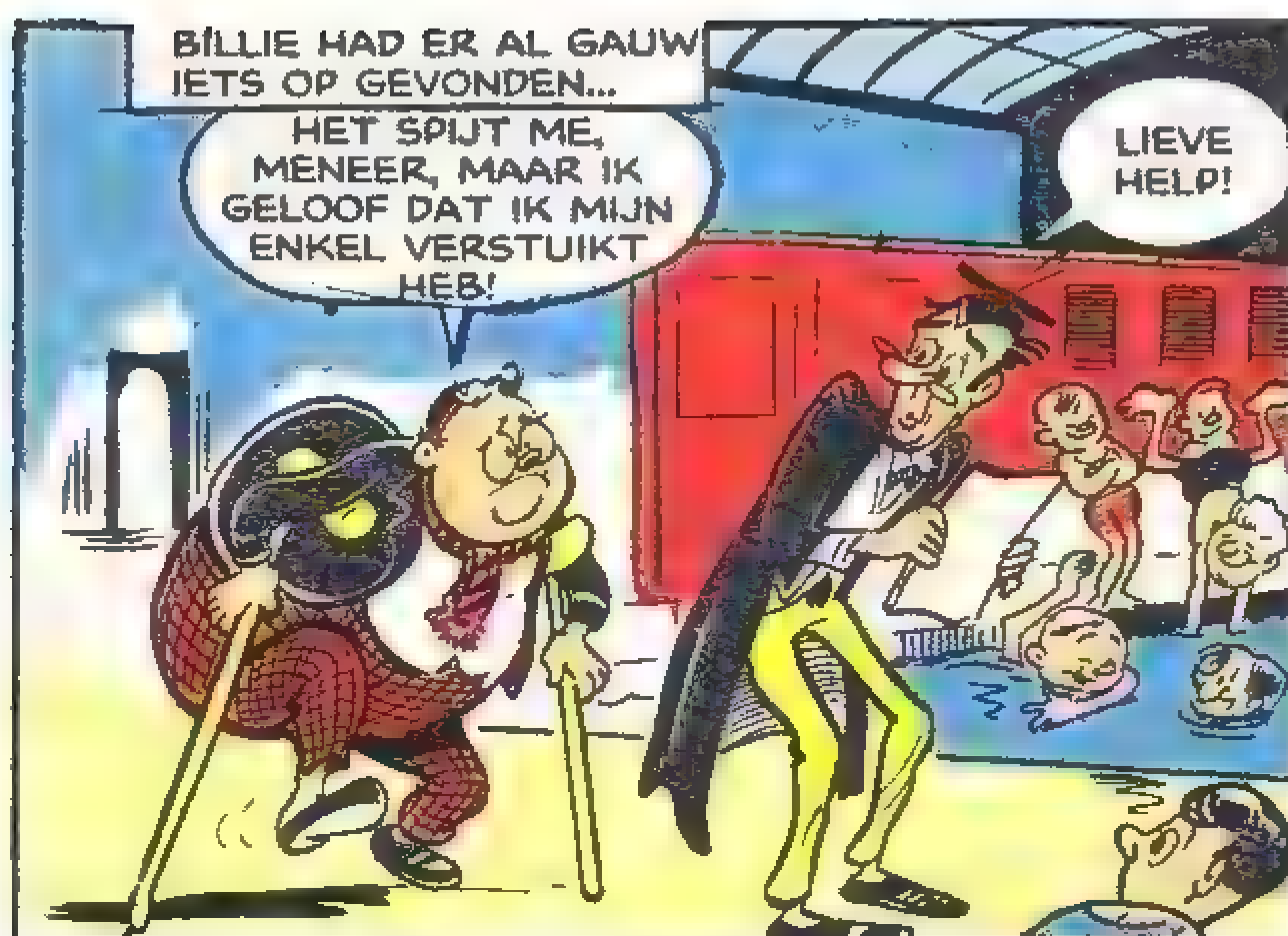

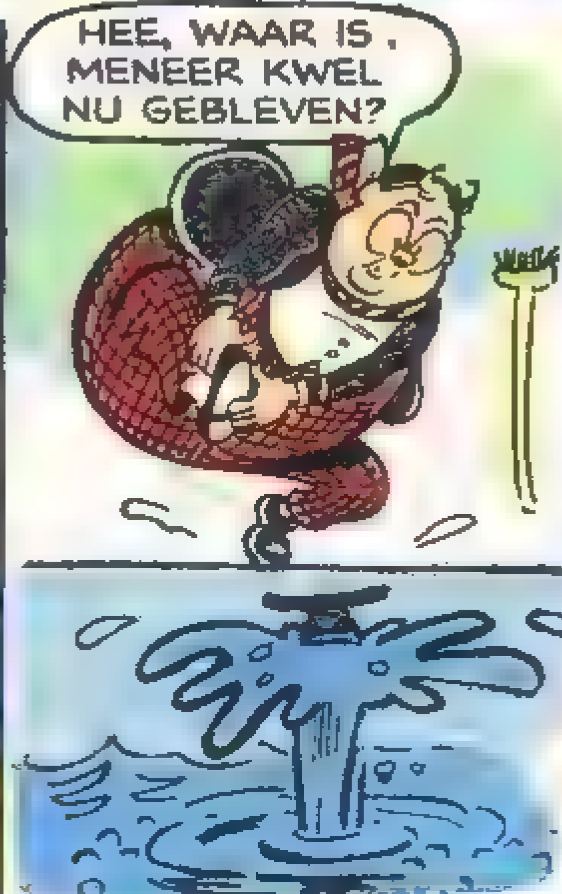

BILLIE HAD ER AL GAUW IETS OP GEVONDEN...
HET SPIJT ME, MENEER, MAAR IK GELOOF DAT IK MIJN ENKEL VERSTUIKT HEB!
LIEVE HELP!

ENKEL VERSTUIKT? O, DAAR WEET IK WEL RAAD OP!

WAT GAAT U DOEN, MENEER?
EEN KOUDWATERVERBAND AANLEGGEN. DAT HELPT PRIMA. LICHT JE BEEN EENS OP.

AU! AU! NIET AANKOMEN! IK GELOOF DAT HIJ GEBROKEN IS IN PLAATS VAN VERSTUIKT!
PLONS

HEE, WAAR IS MENEER KWEL NU GEBLEVEN?

IK BEN HIER, BILLIE, EN IK WIL WETEN OF JE ENKEL ECHT GEBROKEN IS! GA NAAR DE DOKTER!

ALS DE DOKTER ZEGT DAT IE NIET GEBROKEN IS, HEB IK NOG EEN APPELTJE MET JE TE SCHILLEN!

ONDERWEG NAAR DE DOKTER...
VLUGGER, KEES! WE MOETEN OP TIJD OP SCHOOL ZIJN VOOR DAT DINER!
NAAR HET DORP
JA!

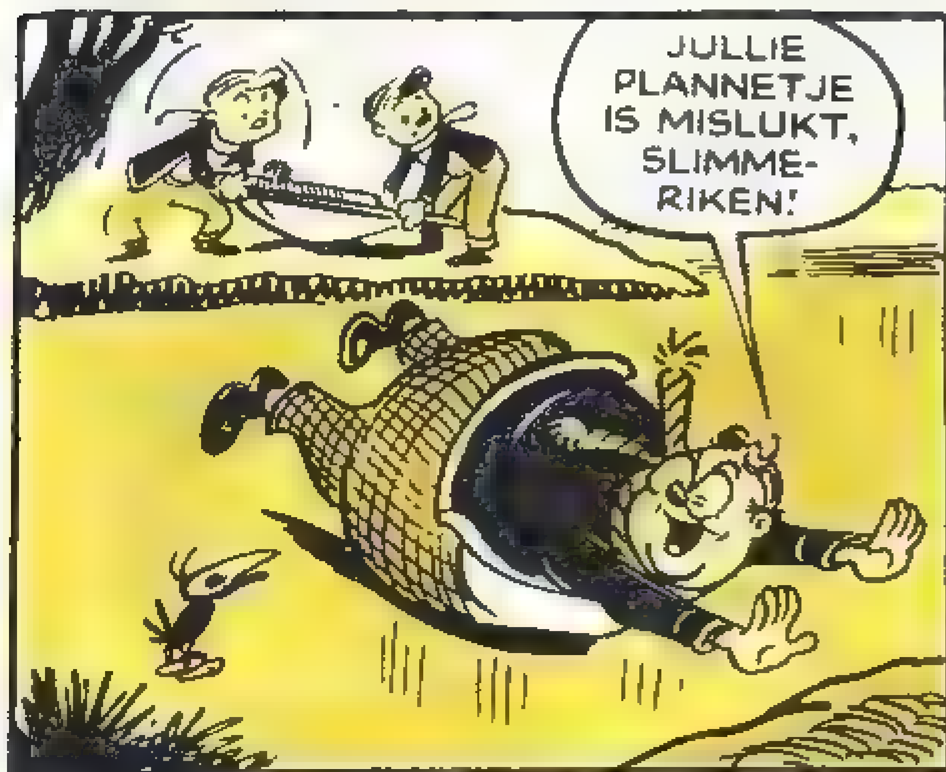

WAT VOOR DINER? WAAR HEBBEN JULLIE HET OVER?
NOU, MENEER KWEL GEEFT EEN GROOT DINER EN DAAR GAAN WIJ HEEN!

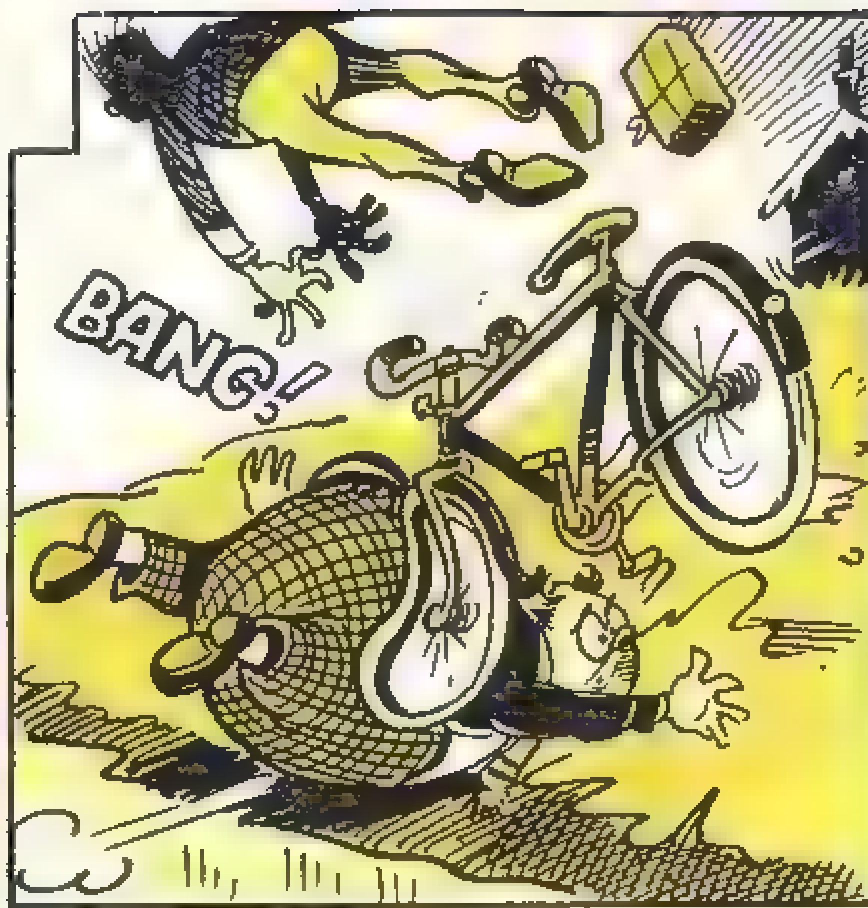

O, DAN IS DAT HET FEEST WAAR DE WAARZEGSTER HET OVER HAD! STOP, JONGENS! JULLIE HOEVEN ME NIET VERDER TE DRAGEN. WE GAAN DIRECT TERUG NAAR SCHOOL, WANT IK WIL OOK NAAR DAT DINER!

IK DENK DAT JE WEL DORST HEBT GEKREGEN VAN DIT KITJE, IS HET NIET?
NOU EN OF! HEB JIJ IETS VOOR ME TE DRINKEN? LIMONADE SOMS?

NEE, WATER, LELIJKE AANSTELLER! NEEM MAAR EEN DUIK!
HELP! IK MAG NIET MET WATER IN AANRAKING KOMEN!
EENDEN VIJVER

MAAR BILLIE WERD NIET NAT, WANT DE VIJVER WAS HARD BEVROREN. MET EEN VAARTJE GLEED HIJ NAAR DE OVERKANT.

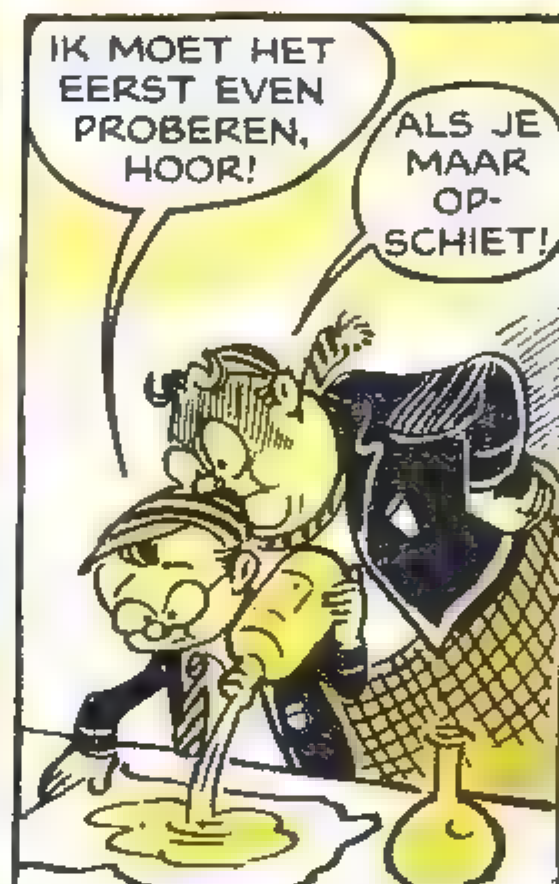

Koning Jakhals

De koning van de dierenwereld is de leeuw. Maar volgens een bekende Arabische fabel is dit majestueuze dier dat niet altijd geweest. Eenmaal heeft hij namelijk voor korte tijd afstand moeten doen van zijn troon en zijn waardigheid ten behoeve van de jakhals. Op een keer werd een jakhals door een troep woedende honden achtervolgd. Doodsbenauwd zocht het dier een schuilplaats om aan zijn achtervolgers te ontkomen. Op een gegeven ogenblik zag hij ergens een vat staan en vlug kroop hij erin. Nu was dat vat pas geleden van binnen en van buiten helemaal blauw geschilderd en je begrijpt wat er gebeurde: toen de jakhals eindelijk weer te voorschijn dorst te komen, zag hij er heel anders uit dan voorheen. Het gevolg was dat de andere dieren grote eerbied voor hem kregen en ook wel een beetje bang voor hem werden. Het duurde niet lang of zij besloten dit „blauwe beest" tot hun koning uit te roepen.

De jakhals vond dit wel prettig en trots wandelde hij door het bos. Maar zijn heerschappij was maar van korte duur, want op zekere dag brak er een hevige regenbui boven het woud los en binnen korte tijd was de blauwe kleur van zijn vel gespoeld. Natuurlijk was het toen ook met zijn koningschap gedaan en alle dieren besloten dat de leeuw voortaan weer hun heer en meester moest zijn. *L.t.B*

Een oeroud instrument

Een zeer oud muziekinstrument, misschien wel een van de oudste ter wereld, is de xylofoon. Ongeveer drieduizend jaar voor het begin van onze jaartelling werd hij door de Chinezen uitgevonden. De xylofoon, een slaginstrument, waarbij men met een hamertje op houten of metalen plaatjes slaat, wordt nog altijd gebruikt, evenals de daaraan sterk verwante vibrafoon.

Ontvoerd!...

door Dorothy Clewes

5

KORTE INHOUD: *Eileen Hadley, dochter van een Londens politie-inspecteur, logeert bij haar oom Karel van der Meersch in Gent en krijgt van hem pianoles. Haar broers, John en Tom, mogen ook een weekje in Gent logeren. Zij reizen in de auto van meneer Brant, een Belgische professor, die een tocht door Engeland heeft gemaakt. Hij gaat terug via Dover-Calais en bij de boot in Dover zien de jongens een grote, groene auto achter zich, een Rondella. In een krant lezen zij iets over een zekere ingenieur Paulsen, die een zoon heeft, die sprekend lijkt op Tom. In Frankrijk aangekomen horen ze dat deze jongen, Siegfried Paulsen, ontvoerd is. Kort daarop ontvoeren de inzittenden van de Rondella Tom Hadley. De politie en Interpol worden ingeschakeld. Enige tijd later wordt de Rondella onbeheerd aangetroffen.*

John was enkele ogenblikken heel stil. Hij begreep niet dat de bandieten zo'n drukte maakten om Tóm.

„De politie veronderstelt," zei meneer Brant, „dat die gelijkenis met de zoon van ingenieur Paulsen er iets mee te maken heeft. Misschien hebben ze wel gedacht dat Tom de zoon van Paulsen is. Of misschien is de zoon van Paulsen door andere bandieten ontvoerd. Misschien is hij wel gedood en willen ze nu proberen om het losgeld te krijgen door Tom voor hem door te laten gaan."

„Maar dat moet toch uitkomen?" riep John uit en onwillekeurig stampte hij driftig op de grond. „Dat moet Paulsen toch merken."

Meneer Brant haalde de schouders op.

„Als Paulsen zijn uitvinding maar eenmaal uit handen heeft gegeven," zei hij, „kan de rest de kerels niets meer schelen."

Na het ontbijt stapten ze weer in de wagen om naar Dijon te rijden.

HOOFDSTUK VII

John doet een ontdekking

Onder gewone omstandigheden zou John dolblij zijn geweest met zo'n reis. Het was prachtig weer en het landschap werd hoe langer hoe mooier. Maar nu kon hem dit alles niets schelen. Hij dacht aan Tom en misschien nog meer aan zijn vader en moeder, die natuurlijk erg ongerust waren.

„Misschien, dat we te Troyes nieuws te horen krijgen," opperde meneer Brant. „Tenslotte moeten die kerels toch ergens zijn."

Ze hadden een half uur gereden, toen John op de benzinemeter keek.

„Moeten we niet eens tanken?" vroeg hij.

Meneer Brant schrok ervan. Gisteravond al had hij willen tanken, maar toen was het te laat. Vanmorgen was hij het vergeten en het wijzertje van de benzinemeter stond bijna op nul.

„Dat zou er nog maar aan mankeren," zei hij, „dat je vader op het vliegveld op ons wacht, terwijl wij hier langs de weg staan zonder benzine."

„Daar is al een dorp," zei John.

In een steil klimmende straat stond een knalgele benzinepomp. De auto van meneer Brant klom langzaam naar boven, maar kon plotseling niet meer verder en bleef midden in de straat staan, nog ruim honderd meter van de benzinepomp af.

„Daar staan we," deed meneer Brant wanhopig. Maar nu gebeurde er iets grappigs. De garagehouder kwam naar buiten en begon een bel te luiden. Op dit geluid gingen links en rechts de deuren van de huizen open en kwamen er mannen en vrouwen naar buiten. Zonder iets te zeggen begonnen ze tot grote verbazing van meneer Brant en John de auto tegen de steile helling naar boven te duwen. Het scheen dikwijls voor te komen, dat een auto wegens benzinegebrek het steile straatje niet meer kon nemen. De bewoners van het gehucht schenen het als een soort pretje te beschouwen zo'n auto verder naar de benzinepomp te duwen. Er werd gelachen en geschreeuwd en toen het doel bereikt was, verschenen voor de raampjes van de auto wel zes of zeven rode glunderende gezichten. Meneer Brant dacht dat de mensen om een fooi kwamen vragen, maar toen hij zijn portefeuille te voorschijn haalde, verdween de lach en maakten ze een afwerend gebaar. Geld? Ze wilden er niets van weten. Dit was een vriendendienst. Ze deden dit voor hun buurman, de garagehouder, om te maken dat hij geen klanten verloor.

Natuurlijk moest meneer Brant de auto op de handrem zetten. Nu hij toch eenmaal bij een garage was, leek het hem beter de wagen verder ook even te laten controleren. John had nu volop tijd de omgeving te verkennen. Hij stapte uit en liep het straatje verder naar boven tot hij een pleintje bereikte. Hier stonden een klein kerkje, enkele cafés en een bouwvallig huis, dat blijkbaar als gemeentehuis dienst deed. Op het pleintje was geen levende ziel te bekennen, hetgeen trouwens geen wonder was, want de zon was gloeiend heet, zo heet, dat je op de keien gemakkelijk een ei had kunnen bakken. John drentelde verder, met de handen diep in de zakken. In het midden van het plein stond een dikke boom met een brede kruin. John ging erheen om wat schaduw te zoeken. Toen pas bemerkte hij dat het plein niet helemaal verlaten was. Op de grond met de rug tegen de stam van de boom zat een jongen een krantje te lezen. John ging op hem af, maar de jongen keek zelfs niet op, zo verdiept was hij in de krant die hij in de hand hield.

„Hallo," zei John. De jongen schrok ervan toen hij plotseling een vreemde stem hoorde en werktuiglijk hield hij het krantje weg, alsof hij bang was dat John het van hem af zou nemen. Dit was de enige reden waarom John nog eens naar het blad met de gekleurde plaatjes keek. Het was een Engels tijdschrift. Een blaadje voor de jeugd! Een van de bladen die Tom gekocht had toen ze te Dover op de boot wachtten!

John, die een ogenblik zijn zelfbeheersing verloor, rukte de jongen het krantje uit de vingers. Onmiddellijk daarop was alles in rep en roer. De jongen schreeuwde moord en brand, luiken, die voor de zon gesloten waren, werden opengeworpen, uit een van de cafés stoven drie boeren naar buiten. Ook meneer Brant had het spektakel gehoord en toen hij zag, dat John het middelpunt van de herrie was, kwam hij samen met de garagehouder aangerend.

De jongen begon John met de vuisten te bewerken, maar John hield het krantje hoog boven zijn hoofd, zodat de jongen er niet bij kon.

„Het is het krantje van Tom!" riep hij meneer Brant toe. „Het moet wel! Hoe zou het hier anders zijn gekomen!"

De garagehouder bleek de vader van de jongen te zijn. Hij legde zijn hand op zijn schouder en probeerde hem tot bedaren te brengen.

„Tom moet hier geweest zijn," riep John. „Misschien heeft Tom hem deze krant wel gegeven!"

Meneer Brant sprak de jongen aan, maar in plaats van te antwoorden kroop hij achter zijn vader weg met één arm boven het hoofd, alsof hij bang was dat hij slaag zou krijgen.

De garagehouder pakte zijn zoon bij de arm en schudde hem heen en weer. Maar hoe harder de jongen geschud werd, des te stijver klemde hij de kiezen op elkaar.

„Vertel hoe je aan dat krantje komt," bulderde de garagehouder, „anders mag je zondag niet naar tante."

Het dreigement bleek te helpen. Snotterend en stotterend begon de jongen te praten. Alleen zijn vader verstond hem.

„Hij heeft het krantje beneden op de grote weg gevonden," vertaalde de garagehouder.

Hij richtte zich opnieuw tot de jongen. „Wanneer?" Hij moest het antwoord er weer uit rammelen.

„Vanmorgen toen ik brood ging halen. Het lag aan de kant van de weg, in de greppel."

„En waar is de rest?" vroeg John ongeduldig, want hij hield alleen het buitenste blad in de hand.

„Dat was alles," zei de jongen. „Ik wil het terug hebben." Als een wilde kat sprong hij op John toe, die het krantje buiten zijn bereik hield.

De garagehouder keek meneer Brant met smekende ogen aan. . . „Zulke krantjes komen hier nooit," zei hij. „Philippe vindt het zo mooi. Mag hij het niet houden?"

De man zat blijkbaar erg met het geval in. Hij kon ook niet weten van hoe grote betekenis deze vondst was voor meneer Brant en voor John. Hij begreep eigenlijk niet, waarom ze zo'n drukte over dat krantje maakten.

Meneer Brant nam de garagehouder terzijde en praatte met hem. John be-

De garagehouder kwam naar buiten en begon een bel te luiden.

greep dat de professor hem vertelde, wat er gaande was. Even later holde de man naar de garage terug om zijn vrouw te waarschuwen.

„Hij rijdt met ons mee naar Troyes," zei meneer Brant tegen John. „De politie moet dit krantje hebben en natuurlijk zullen ze de garagehouder daarover willen ondervragen. Maar. . ." hier keek de professor peinzend voor zich uit, „het is natuurlijk niet zeker, dat het krantje van Tom afkomstig is. Er zijn hier misschien wel meer Engelse jongens langs gekomen."

John was het er niet mee eens. „Ik weet zeker, dat het van Tom is. Het is hetzelfde nummer. Misschien heeft hij het wel expres uit de auto gegooid om daardoor een spoor achter te laten."

Ze reden naar Troyes; John zat met Philippe achter in de wagen. De jongen was gekalmeerd. Dit extra-ritje stond hem wel aan.

Meneer Brant bleef heel de weg met de garagehouder praten. Hij voelde zich minder terneergeslagen dan eerst. In ieder geval was dit het eerste levensteken van Tom en kreeg men enige zekerheid in welke richting men moest zoeken.

HOOFDSTUK VIII

Op de verkeerde weg

Ze wisten nu in welke richting ze moesten zoeken. Dat dáchten ze tenminste. De ontvoerders waren echter ook niet op hun achterhoofd gevallen. Die hadden al lang in de gaten dat ze achtervolgd werden. Als meneer Brant of John of de mannen van de politie eventjes goed hun hersens gebruikt hadden, zouden ze zich misschien weleens afgevraagd hebben of ze niet bij de neus werden genomen.

Zelfs de inspecteur te Troyes vloog er aanvankelijk in toen meneer Brant het Engelse jongensblad met de fel gekleurde plaatjes voor hem op tafel legde. „Aha," riep hij verrukt, „aha. . . een spoor." En hij keek daarbij zo gewichtig, alsof hij persoonlijk dit spoor ontdekt had.

Meneer Brant echter bracht hem weer tot de werkelijkheid terug. „Meneer, ik verbaas me. Hoe is het mogelijk, dat een auto met twee kerels erin die een jongen ontvoeren, zó maar op klaarlichte dag in Frankrijk rond kan toeren?"

Het gezicht van de inspecteur verstrakte, de stralende lach verdween. Hij vouwde de handen en zei op bijna rouwmoedige toon: „Meneer Brant, ook ik begrijp er niets van. De politie van alle gemeenten is in de weer, de gendarmerie en Interpol zijn ingeschakeld, alle auto's die op de wegen van Frankrijk zuidwaarts rijden, worden aangehouden. Maar niets. . . niets. . . niets. . ."

De inspecteur viel met een plof op de stoel achter zijn schrijftafel neer. „Laat eens kijken." Hij nam het jongenskrantje op en bekeek het van alle kanten. Hij bekeek het met zoveel belangstelling en aandacht, dat John de indruk kreeg, dat hij een van de stripverhaaltjes zat te lezen.

„Meneer de inspecteur," zei de professor, „we zitten onze tijd te verknoeien. Het is een koud kunstje aan de aandacht van de politie te ontsnappen. Misschien rijden ze alleen in de nacht. Misschien verbergen ze zich overdag in een lege schaapskooi of in de bossen."

„Meneer Brant," zei de inspecteur kwaad, „u kunt de zaak gerust aan ons overlaten. Wij zijn mans genoeg om. . ."

„Bovendien," viel meneer Brant hem in de rede, „is de vader van de jongens naar Dijon gevlogen, waar hij op het vliegeveld op ons wacht. Ik wil daar dus zo gauw mogelijk zijn."

„Een uitstekend idee," zei de inspecteur, toen hij meneer Brant en John uitliet. „Ik wens u veel succes toe."

„Ik ú ook," zei meneer Brant en hij kon er niets aan doen, dat zijn stem een beetje spottend klonk.

Ze stapten weer in de auto en reden naar het dorp terug.

„En nu moeten we eerst eens eten," zei John.

„We rijden door," besliste meneer Brant. „Onderweg zullen we wel iets behoorlijks kunnen krijgen."

Toen ze te Montmirail aankwamen,

„Aha," riep hij verrukt, „aha. . . een spoor."

stelde John voor wat broodjes en een doosje kaas te kopen en dit onder het rijden op te eten. Daarna stopten ze om langs de kant van de weg aan een tentje koffie te drinken.

Na dit oponthoud stapten ze weer in en reden verder. Ze hadden nog geen honderd meter gereden of John slaakte een kreet. „Stop. Kijk daar eens."

Tegen het hek van een kleine, schamele boerderij lag een fel gekleurd stuk papier, dat er door de wind tegenaan gewaaid was. Brant trapte driftig op de rem.

„Nog een stuk van het krantje van Tom," riep John uit. „Ik weet het zeker." Hij sprong uit de wagen en rende erheen.

„Het is zo," schreeuwde hij. „Kijk maar." Hij beefde van opwinding.

„En toch heeft niemand hen hier langs zien komen," zei meneer Brant een en al verbazing. „Ik begrijp er geen steek meer van. Hoe hebben ze het klaargespeeld?"

Zijn stem klonk wat opgewekter, hij kreeg weer hoop. Hij had in ieder geval een levensteken in handen. Kon dit stuk papier maar spreken.

John las de koppen van de artikeltjes en verhalen, die in het krantje stonden. Opeens viel zijn aandacht op een kruiswoordraadsel. Een kruiswoordraadsel waaraan gewerkt was. Het was half afgemaakt.

John zette opeens zulke grote ogen op, dat meneer Brant vroeg: „Zie je iets bijzonders?"

Ja, inderdaad, John zag iets bijzonders. Iets héél bijzonders zelfs. Hij was dol op het oplossen van kruiswoordraadsels en Tom ook. John had de hanepoten van Tom herkend. Het kruiswoordraadsel stond weliswaar met drukletters ingevuld, maar het was voor John niet moeilijk Toms schrift te herkennen.

Een gedeelte van de oplossing scheen nergens op te slaan. Het leek onzin. Niets voor Tom om zulke dingen in te vullen. Waar bijvoorbeeld gevraagd werd „het verbindingsstuk tussen twee wielen van een wagen" in te vullen, stond O K. Rechts van boven naar beneden stond C A R. Dan weer L G. Daaronder O S. Helemaal links O P. Even daaronder weer W E G . . .

De ogen van John werden hoe langer hoe groter. Ademloos las hij verder.

„Wat heb je?" vroeg meneer Brant trillend van ongeduld. Hij stond op het punt John het krantje uit de handen te rukken. „Geef hier."

John gaf hem het blad. „Het is een boodschap," zei hij met een stem, die hees klonk van ontroering. „Een boodschap van Tom."

Meneer Brant kon er het eerste ogenblik niet uit wijs worden. Maar even later vond hij de juiste volgorde van de schijnbaar ordeloos verdeelde en vaak onderbroken woorden. En hij las: „O. K. Carlos op weg naar Gent. Bel. Giek." Gent stond niet aan één stuk geschreven. G stond een regel onder E N T. B E L stond los van G I E K. Maar meneer Brant had net als John begrepen dat Tom „Gent in België" bedoeld had.

„Het is een boodschap,"
zei hij met een stem, die hees klonk van ontroering.

„Gent in België," herhaalde meneer Brant peinzend. „Nu begrijp ik er helemaal niets meer van. Gent in België. Dat is helemaal de andere kant uit. Helemaal naar het noorden. Dat kan onmogelijk."

„Waarom kan dat niet?" vroeg John. „Het zou toch kunnen dat die kerels eerst opzettelijk naar het zuiden zijn gereden om ons en de politie te misleiden. Het ligt eigenlijk voor de hand."

De veronderstelling van John was nog zo gek niet. De schurken waren er uitstekend in geslaagd de indruk te wekken dat men in zuidelijke richting moest zoeken. En zonder de handigheid van Tom, die de stukken van het krantje uit de auto had geworpen, zou niemand eraan gedacht hebben, dat de ontvoerders in de richting van België zouden rijden.

„Gelukkig," zei meneer Brant met een zucht van opluchting. „Tom heeft O.K. geschreven. Hij voelt zich dus veilig. Maar wat zou dat „Carlos" betekenen? Zou een van die kerels Carlos heten?"

„Best mogelijk," zei John. „Weet u nog wel dat een van hen op een Zuidamerikaan leek?"

„Ja," antwoordde meneer Brant, „dat klopt. Maar ik begrijp nog maar steeds niet waarom ze Tom hebben ontvoerd."

Ze moesten nu eerst terug naar Troyes. De politie daar moest onmiddellijk gewaarschuwd worden.

„En vader dan?" riep John uit. Hoe moest dat nu? Zijn vader was inmiddels naar Dijon gevlogen. Die zou daar op het vliegveld staan te wachten.

„Dat is een vervelende geschiedenis," gaf meneer Brant toe. „We zullen hem telegraferen dat hij onmiddellijk naar Gent moet gaan. Dat lijkt me het beste."

Te Troyes aangekomen meldde meneer Brant zich onmiddellijk bij inspecteur Lefèvre en liet hem het kruiswoordraadsel zien. Op het gezicht van de inspecteur verscheen een glimlach van voldoening.

„Aha," zei hij, „nu zullen we de schurken gauw achter slot en grendel hebben. Natuurlijk komen ze de grens niet over. Ziet u wel, ik heb het wel gezegd, we zullen ze wel krijgen."

Meneer Brant beet zich op de lippen. Hij werd een beetje kwaad, maar hield zijn gedachten voor zich. Die inspecteur deed net of hij dat krantje had gevonden.

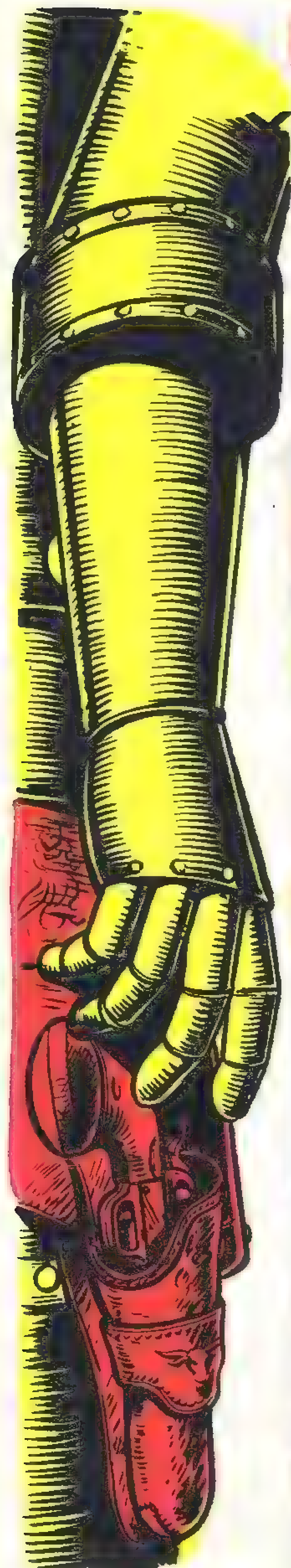
Toch kon hij niet nalaten op te merken: „Mijn indruk, inspecteur, is, dat we zonder de opmerkzaamheid van deze jongen een rally naar Monte Carlo hadden gehouden. Wellicht zouden we in Marseille terecht zijn gekomen. Denkt u ook niet?"

De inspecteur voelde de steek, trok verlegen aan zijn neus en kreeg een kleur.

„Inderdaad," zei hij, „inderdaad." En toen hield hij maar wijselijk zijn mond.

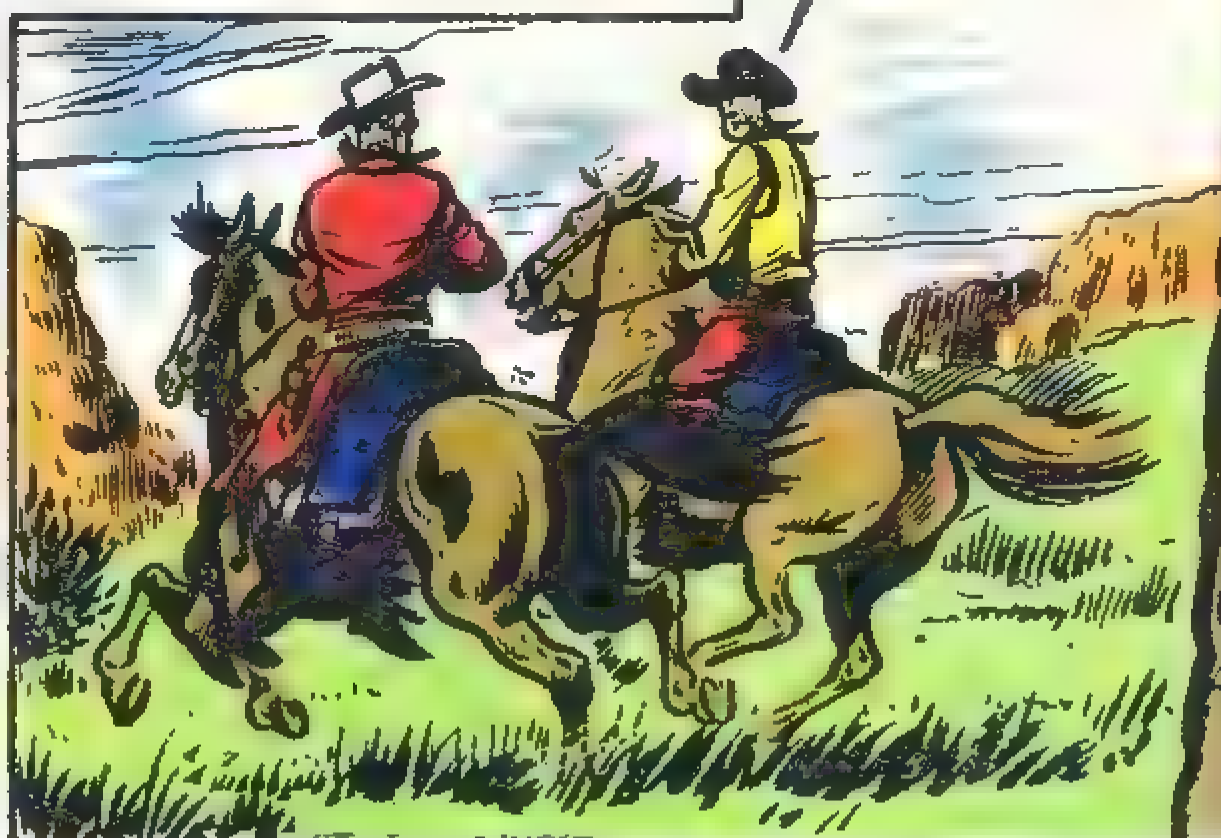
Wordt vervolgd

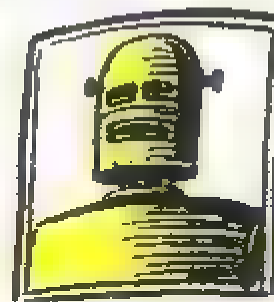
De man van staal

TED, KEN EN ARCHIE WAREN IN EEN AFGELEGEN DEEL VAN NIEUW-MEXICO. ZE WERDEN BESCHULDIGD VAN EEN OVERVAL OP EEN POSTKOETS; OM HUN ONSCHULD TE BEWIJZEN WAREN ZE GEVLUCHT VOOR SHERIFF HANSON EN REDEN NU NAAR HET STADJE MENTONA.

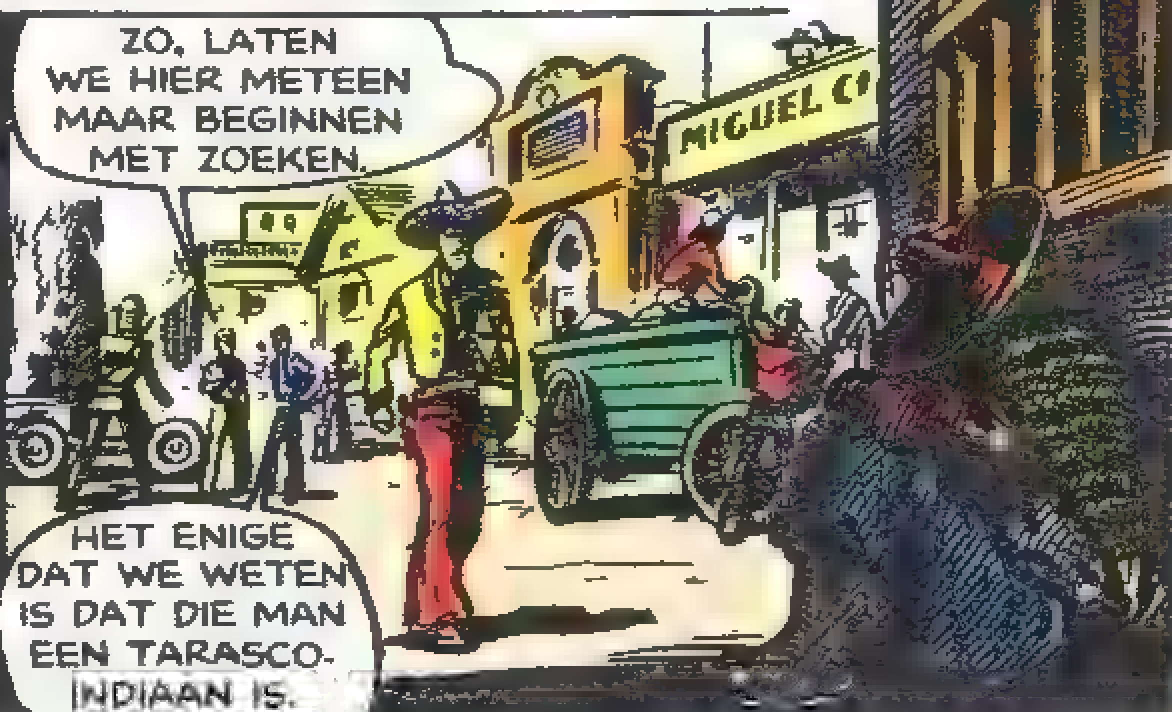
OVERAL IN DE STREEK WERD INTUSSEN IJVERIG NAAR DE DRIE VRIENDEN GEZOCHT.

ER HING EEN DUIDELIJKE DREIGING IN DE LUCHT.
IK HEB HET GEVOEL DAT ER ELK OGENBLIK IETS KAN GEBEUREN.
WE HADDEN BETER IN DONKER KUNNEN KOMEN. MAAR DAAR IS NU NIETS MEER AAN TE DOEN.

DE VRIENDEN KWAMEN JUIST LANGS HET KANTOOR VAN DE SHERIFF, TOEN...
ALLE MENSEN, DAAR HEB JE DIE IJZEREN BOEF EN ZIJN HELPERS!
WE MOETEN MAAT REGELEN NEMEN!

DE DEUR VAN HET KANTOOR VLOOG OPEN EN WAPENS SCHITTERDEN IN DE ZON.
HANDEN OMHOOG, JULLIE! HET SPEL IS UIT!
EINDELIJK HEBBEN WE JULLIE!

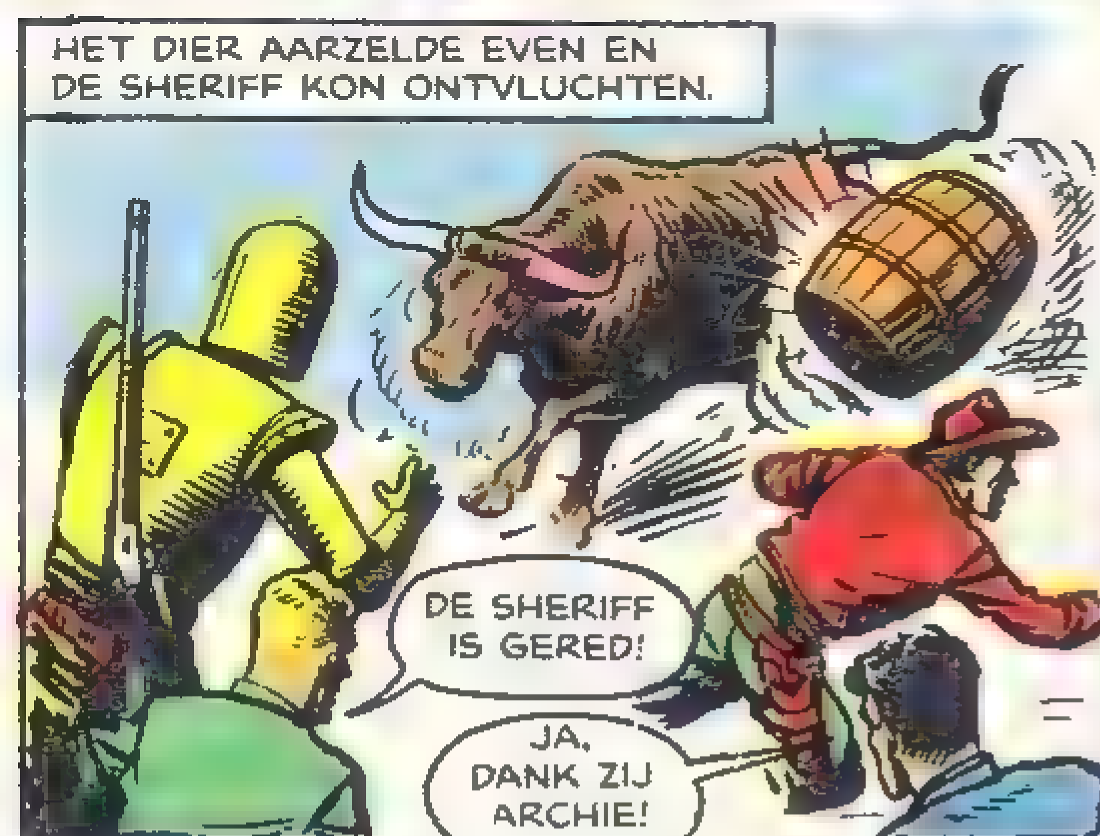

TED WIST NIET WAT HIJ MOEST DOEN. HET ZAG ER ERG SLECHT VOOR HEN UIT!
IK DURF NIETS TE BEGINNEN. ZE HEBBEN ONS PRECIES ONDER SCHOT!

OP DAT OGENBLIK KLONK ER GESCHREEUW EN GESTAMP VAN HOEVEN...
KIJK UIT! EEN LOSGEBROKEN STIER...

DE SHERIFF KWAM TE VALLEN, ZIJN HELPER VLUCHTTE WEG.
HIERHEEN, SHERIFF! VLUG!

TED ZAG HET GEVAAR EN GAF ARCHIE SNEL EEN BEVEL.
VLUG, GOOI DAT VAT VOOR ZIJN POTEN!

HET VOLGENDE OGENBLIK WIERP ARCHIE HET VAT IN DE RICHTING VAN HET DOLLE DIER.
GOED ZO, ARCHIE! DAT HEB JE PRACHTIG GEDAAN!
DE STIER VERANDERT AL VAN RICHTING!

HET DIER AARZELDE EVEN EN DE SHERIFF KON ONTVLUCHTEN.
DE SHERIFF IS GERED!
JA, DANK ZIJ ARCHIE!

INTUSSEN HAD DE STIER ARCHIE ONTDEKT. MET GEBOGEN KOP GING HIJ OP HEM AF.
KIJK UIT, ARCHIE, HIJ VALT JOU AAN!

ARCHIE GREEP HET DIER BEET EN LIET ZICH EEN EIND MEESLEUREN. OP DE HOEK VAN DE STRAAT HAD IEMAND EEN VAT MET DYNAMIET LATEN STAAN.
TED, ZIE JE DAT VAT DAAR? ALS ZE HET RAKEN, VLIEGT DE HELE STAD IN DE LUCHT!
DYNAMIET

Als een rat in de val...

door Ross Salmon

Op een avond zaten een paar van mijn cowboys en ik in het oerwoud om een kampvuur. We hadden juist een honderd stuks vee bijeengedreven en we zongen Spaanse cowboyliedjes. Een paar mannen hielden de wacht bij het vee en wij zouden ze de tweede helft van de nacht aflossen. We hadden het avondmaal op en na het zingen wilden we wat gaan slapen. Onze hangmatten en het muskietengaas hadden we tussen de bomen gespannen aan de rand van het oerwoud en onze paarden stonden daar vlakbij vastgebonden. Mochten er zich onverwachte moeilijkheden voordoen, dan hadden we de paarden bij de hand.

„Nog één liedje, voor we gaan slapen," riep Pito, een van de jongste en meest enthousiaste van mijn mannen. „Kijk eens naar die prachtige heldere hemel. Wat vinden jullie van „Celito lindo" (mooie hemel)?"

„Hou eens even je snater," commandeerde opeens de oude Jiminez, terwijl hij zijn hand ophief. „Luister!"

We luisterden, maar ik hoorde niets. Te oordelen naar de niet-begrijpende blikken van de anderen hoorden zij al evenmin iets bijzonders. Maar de oude Jiminez bukte zich en legde zijn oor tegen de grond. Toen sprong hij overeind en keek angstig rond, alsof hij een uitweg zocht.

„Cerdo del monte!" zei hij ernstig, terwijl hij zenuwachtig met zijn tong over zijn lippen streek. „Wilde zwijnen van het oerwoud. Misschien komen ze deze kant op. We moeten ons erop voorbereiden!"

„Oye," jammerde Pito, „ik ben één keer een stel van die beesten tegengekomen en ik hoop er van mijn leven nooit meer één te zien!"

„Wat is de beste manier om ze aan te vallen?" vroeg ik aan Pito.

„Niks aanvallen, baas," antwoordde hij. „De beste manier om ze kwijt te raken is in een boom te klimmen en er niet meer uit te komen."

Op dat moment hoorde ook ik ze aankomen. Het was een dof, dreunend geluid, dat steeds sterker werd, naarmate de wilde zwijnen dichter- en dichterbij kwamen. De grond onder onze voeten begon te trillen.

„Naar de paarden, mannen!" schreeuwde ik. In mijn verbeelding zag ik onze kudde wakker schrikken en in panische angst voor de horde wilde zwijnen wegvluchten. Voor het geval dat het ergste mocht gebeuren, zouden wij ons over de grote open grasvlakte, die voor ons lag, makkelijk kunnen redden. We reden haastig naar de mannen die de wacht bij de kudde hielden. Het gedreun werd nu zo sterk, dat het weergalmde door het oerwoud en over de prairie. Het vee, dat rustig had liggen slapen, was wakker geschrokken. De beesten loeiden en begonnen onrustig rond te lopen.

„Daar komen ze!" schreeuwde Jiminez.

„Hou je klaar om weg te rennen als ze onze kant op mochten komen!" riep ik. En toen opeens zag ik over een stuk kale, stoffige grond een verwarde, donkere massa in het heldere maanlicht aanstormen. Ze liepen wel met vijftig naast elkaar en zeker zes rijen diep en het leek erop alsof ze recht op ons af kwamen.

Toen herinnerde ik me opeens hoe Payo, mijn Indiaanse cowboy, eens een op hol geslagen kudde had laten omzwaaien. Hij had de leiders van de kudde neergeschoten, zodat het vee naar rechts zwenkte.

Ik zou hetzelfde kunnen doen met deze snel naderende horde wilde zwijnen. Ik zou de dichtstbijzijnde zwijnen neer kunnen schieten en de horde naar rechts laten afzwaaien. Ik trok een van mijn pistolen en mikte op de leiders van de troep.

„Nee, baas, niet schieten!" gilde Pito. Hij hief zijn arm op en even later zwiepte zijn cowboyzweep om mijn pols; Pito trok aan en mijn revolver gleed uit mijn machteloze vingers.

Mijn woedeuitbarsting ging verloren in het oorverdovend lawaai van knallende pistolen. Ik zag de anderen in de lucht schieten en joelen als gekken.

De daverende horde zwijnen begon al iets af te wijken. Op het kritieke moment braken twee opgewonden stieren los en galoppeerden de zwijnen tegemoet, met het gelukkige resultaat dat ze nog meer van ons afzwaaiden, en we konden ze op een paar meter afstand aan ons voorbij zien razen. Even deden deze beesten me denken aan een zwerm vraatzuchtige mieren, hoewel de zwijnen een grote, solide grijze muur van wel twintig ton vormden; een muur die met razende snelheid op korte dikke beentjes voorbijsnelde. We keken ze na tot ze in de verte verdwenen, terwijl we het onrustige vee probeerden te kalmeren.

Ik was net van plan om Pito te zoeken om hem een uitbrander te geven, toen hij naast mij opdook.

„Het spijt me, baas, het spijt me heus heel erg, dat ik u aangevallen heb, maar ik had echt een goeie reden om zo iets te doen, dat spreekt vanzelf. Wilt u mij tenminste mijn verhaal laten vertellen, voor u mij ontslaat?"

„Dat was ik juist van plan, dus je verhaal moet wel heel erg goed zijn," zei ik nog een beetje nijdig.

We keerden terug naar ons kampvuur, waar de andere, niet-dienstdoende cowboys zich bij ons voegden.

„Pito gaat ons een pracht van een verhaal vertellen, jongens," zei ik, „dus por het vuur nog eens op en kom erbij zitten. Nou, ga je gang, Pito."

„Het is bijna twee jaar geleden dat ik op jacht was in het oerwoud hier dichtbij," begon hij. „Ik besloop een witstaarthert langs de rivieroever en ik was vastbesloten het met mijn pijl en boog neer te schieten om vlees te krijgen voor moeders kookpot. We hadden thuis weinig te eten gehad de laatste tijd en mijn vader had mij al een paar keer een flinke uitbrander gegeven, omdat ik met lege handen van de jacht was teruggekomen. Dat hert moest en zou ik hebben!...

Het dier liep rustig tussen de bomen door. Omdat ik het al de hele dag gevolgd had, was het blijkbaar aan mijn aanwezigheid gewend geraakt. Het zou nu niet lang meer duren voor het binnen het bereik van mijn pijlen zou zijn.

Ineens stond het hert als verstijfd, het trilde over zijn hele lichaam en na een ogenblik vloog het met grote sprongen weg het oerwoud in. Meteen dacht ik aan een jaguar of een poema en ik was op mijn hoede. Ik draaide steeds op mijn hielen rond en lette scherp op, pijl en boog gereed voor ogenblikkelijk gebruik. Al gauw hoorde ik een zacht gedreun, net als vanavond. Het werd luider en luider en de grond begon te trillen.

Ik werd ontzettend bang. Niet omdat ik alleen in het oerwoud was, daar was ik wel aan gewend, maar door dat vreemde gedreun dat ik niet thuis kon brengen. Tot dan toe had ik nog nooit wilde zwijnen gezien. Mijn enige gedachte was me in veiligheid te brengen, hoe dan ook. Gelukkig stond er een boom vlak bij me waar ik haastig in klom.

Toen ik ongeveer op vier meter hoogte in de boom zat, begon die zo hevig te schudden, dat ik mezelf moest ophijsen aan een dikke tak, waaraan ik me vastklampte alsof ik hem nooit meer los zou laten. Enkele minuten later ontdekte ik de oorzaak van al dat tumult. Een troep wilde zwijnen kwam door het dichte kreupelhout vlak onder mij langs stormen. Ze renden niet zo hard als vanavond, omdat de begroeiing daar te dicht voor was. Ze liepen met hun wanstaltige koppen dicht langs de grond en de voorste beesten moesten de weg banen. Als bulldozers scheurden ze een pad door het kreupelhout en ze draafden bij deze gelegenheid in een rij achter elkaar. Met hun glanzende, grijszwarte lichamen en spillebeentjes leken ze veel op een magere editie van onze eigen varkens. In gedachten zag ik één dezer monsters al als een smakelijk hapje voor onze kookpot. Mijn hert had ik verspeeld door de schuld van deze zwijnen, dus een van hen zou daarvoor met zijn leven moeten betalen. Tenslotte is ieder stuk wild, zolang het tenminste eetbaar is, goed genoeg om mee naar huis te nemen. Toen ik eindelijk besloten had er een te schieten, was de rij bijna gepasseerd, dus richtte ik op de laatste en schoot. Mijn schot was midden in de roos. Het dier viel dood neer. De rest van de horde bekommerde zich geen moment om hun makker. Ziezo, dat had ik hem toch netjes geleverd.

Ik zag ze de rivier bereiken en zich langs de oever verspreiden. Ze joegen een paar ronddarrende iguanahagedissen achterna en vermorzelden ze onder hun hoeven, al vechtende om een hapje te bemachtigen. Een vijf meter lange waterboa werd door hen in zijn rust gestoord en begon naar het water terug te glijden. In een flits waren de zwijnen erbij. Een half uurtje maakten ze jacht op reptielen en wentelden ze zich in het ondiepe water langs de rivier. Tenslotte kwam de optocht terug langs het spoor dat naar mijn boom leidde.

Toen heb ik een grote fout begaan. Ik was te hebberig en besloot er nog een te schieten voor mijn vrienden. Was de vorige niet een peuleschilletje geweest? Dit keer mikte ik op de eerste in de rij om nóg een kans te hebben als ik zou missen. Ik schoot een pijl af en het dier viel stuip-

Hij hief zijn arm op en even later zwiepte zijn cowboyzweep om mijn pols.

trekkend op de grond. Als bij toverslag stonden de andere zwijnen plotseling stil. Er scheen iets heel erg mis gegaan te zijn en mijn keel werd droog van de schrik.

Opeens schenen de zwijnen razend te worden. Ze begonnen als krankzinnig rond te rennen en met hun lelijke muilen als het ware naar lucht te happen, waarbij hun tanden klikten en klapperden als castagnetten. Het lawaai was oorverdovend, horen en zien verging me in het geknars, gebries, gestamp en gescheur in het kreupelhout. *Ze zochten de dader!*

Opeens kregen ze me in de gaten. Ze bestormden mijn boom, terwijl ze zo mogelijk nog woedender knorden en met hun tanden klapperden. Angstig omknelde ik mijn tak. De beesten waren zo ontzettend razend, dat ze me zeker in stukken hadden gescheurd, als ze me te pakken hadden kunnen krijgen. Wat een geluk, dacht ik, dat ze niet in een boom kunnen klimmen; hier ben ik tenminste veilig. Maar ik was niet veilig, in de verste verte niet. Als ik jullie vertel wat die beesten deden, zullen jullie me niet geloven, amigos, maar het is waar!

De wilde zwijnen begonnen waarachtig de bast van de boom te scheuren! Sommige knaagden eraan, andere trokken en duwden ertegen. Er bestond geen twijfel of ze wilden de boom vellen en ik rilde van angst. Ik kon niet verder langs de tak klimmen om te proberen naar de volgende boom te komen zonder een groot risico te lopen. De zwijnen lieten de boom te veel schudden en het was niet eens zo'n grote boom!

De hele middag knaagden ze aan de stam, maar ik kon niet zien hoever ze al gevorderd waren. Voor mijn gevoel kon de boom elk ogenblik omvallen en mij tussen die wilde woeste massa zwijnen werpen.

De avond viel en ik zat nog steeds vastgeklampt aan mijn tak, maar de zwijnen gunden me geen ogenblik rust. Een groep bleef aldoor bij mij, van tijd tot tijd de boom aanvallend, terwijl de rest sliep of ging jagen. Hun bedoeling was duidelijk: ze zouden me krijgen!

Hun aandacht werd maar één keer afgeleid gedurende de nacht, een nacht waarin ik gestoken werd door honderden muskieten en aangevallen door vleermuizen. Een van hun troep begon akelig te krijsen, niet ver van ons vandaan in het oerwoud. Waarschijnlijk werd hij door een jaguar of een poema aangevallen. Even later hield het gekrijs op en hernieuwden de zwijnen hun aanval op mijn schuilplaats. 's Morgens hervatten ze hun arbeid met verdubbelde kracht. Ik was uitgedroogd, hongerig en totaal uitgeput. Toen uren later de zon doorbrak, liet het me bijna onverschillig wat er verder met mij zou gebeuren.

Op dat moment hoorde ik mensen schreeuwen in de verte. Ze kwamen dichterbij en ik herkende het speciale fluitje van mijn vader, waarmee hij ons altijd aan tafel riep. Ik wist dat hij mij kwam zoeken met een stel mensen uit de buurt. De zwijnen namen helemaal geen notitie van hen. Ik wachtte tot ze binnen het bereik van mijn stem waren en schreeuwde dat ze op moesten passen voor een troep wilde zwijnen die mij ingesloten had. Er viel een korte stilte, waarna ze me toeriepen dat ik moest blijven schreeuwen, zodat ze mijn positie zouden kunnen bepalen; dan zouden ze voorzichtig tussen de bomen door naar me toe komen.

Een half uur later zaten ze allemaal in de bomen om mij heen.

„Nog even geduld, mijn jongen," riep vader. „Je hebt je aardig in de moeilijkheden gewerkt, moet ik zeggen. We zullen ons hier een weg uit moeten schieten. Heb je misschien het eerste zwijn van de troep gewond of gedood?"

„Ja, vader," zei ik kleintjes, „dat heb ik gedaan."

„Sufferd," gromde vader, „dan heb je de leider neergelegd! Nu zullen we alle zwijnen stuk voor stuk moeten doden. Ze zullen het nooit opgeven voor ze zich op je gewroken hebben."

Op commando van vader begonnen de pijlen uit de bomen neer te suizen. De zwijnen stortten een voor een neer, sommige door pijlen getroffen en andere door kogels van de enige revolver die de hulptroep bezat

Vader had gelijk, we moesten ieder wild zwijn doden, want tot het laatste dier bleven ze mijn boom aanvallen."

Pito draaide zich om en keek me nog onder de indruk van deze herinneringen aan.

„Kunt u het mij nu nog kwalijk nemen, baas, dat ik de revolver uit uw hand rukte? U had immers ook de leider kunnen raken!"

Zwijgend liep ik op Pito toe en drukte hem de hand, wat voor de andere cowboys, die het verhaal in spanning gevolgd hadden, aanleiding was om in een wild gejuich los te barsten.

Deze strips zijn een deel uit het verhaal van Jonker Fris. Zou je willen weten, wat voor spannende avonturen Jonker Fris beleeft? Stuur dan per brief 3 van deze zegeltjes op naar Jonker Fris postbus 15 - Heusden. Knip ze uit de wikkel van Jonker Fris' conservenblikken of jampotten. Inplaats van 3 zegeltjes mag je ook 5 postzegels van 12 ct bijsluiten. Je ontvangt dan het rijk geillustreerde en kleurrijke boekje:

Jonker Fris en het gestolen smulboekje

Heb je het boekje, dan kun je desgewenst mee doen aan een leuke wedstrijd waarmee je mooie prijzen kunt winnen.

De hoofdprijs is f. 250,-
10 prijzen van f. 100,-
50 prijzen van f. 50,-
100 Jonker Fris pakketten van f. 10,- per pakket

Maar dat is nog niet alles!

De prijswinnaars krijgen als EXTRA BELONING een leuke tocht naar het sprookjespark De Efteling op zaterdag 28 april. Vader óf moeder, grote broer óf zus mag je meebrengen. Daar worden jullie door Jonker Fris getracteerd op een rijke brabantse koffietafel en nog véél meer... Reiskosten (voor 2 personen) worden vergoed.

Wees er vlug bij, anders zijn de boekjes weg en dat zou jammer zijn.

Stuur je brief met 3 zegeltjes (of 5 postzegels van 12 ct), met opgave van je naam en adres aan:

Jonker Fris - Postbus 15 Heusden

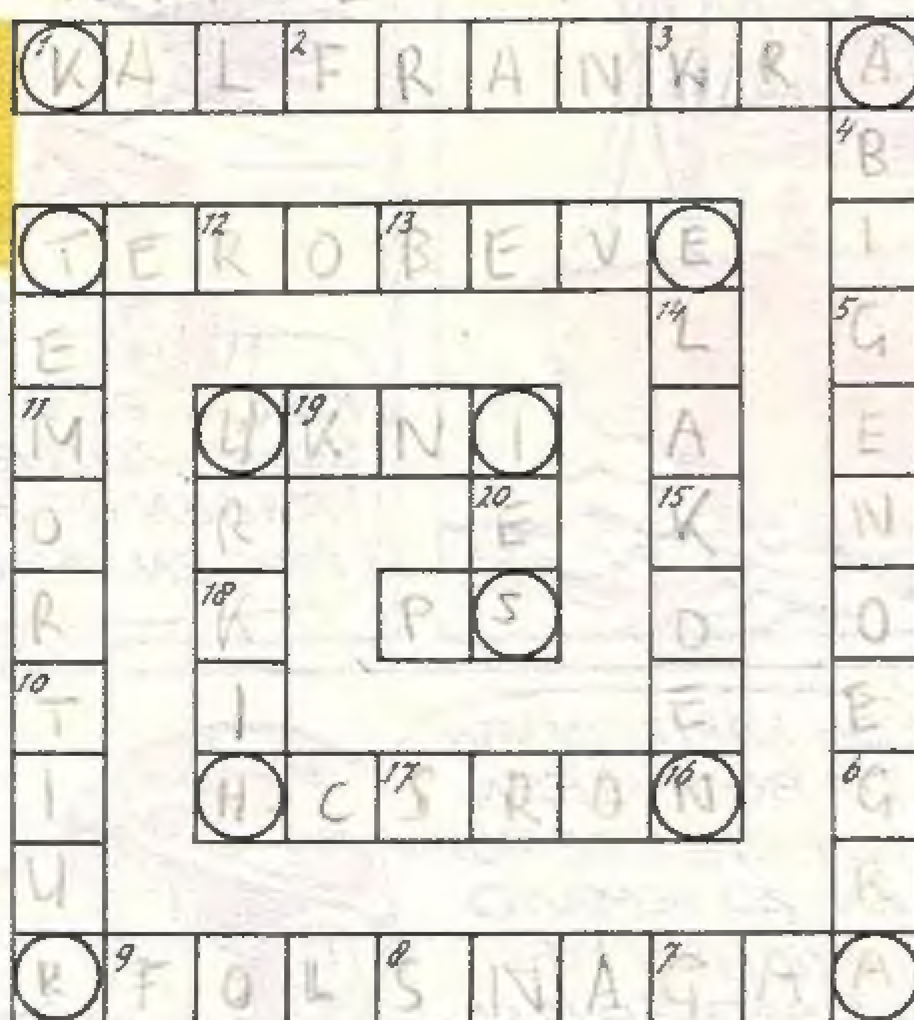
WIE PUZZELT ER MEE?

Spiraalpuzzel

Om deze puzzel op te lossen moet je de hieronder gevraagde woorden invullen. Nu moet je weten, dat de laatste letter van elk woord tegelijk de eerste letter van het volgende woord is. Maar denk erom, dat je steeds in de richting van de spiraal schrijft. Dus óók van rechts naar links en van beneden naar boven, al naar het uitkomt.

Als je de goede woorden gevonden hebt, vormen de letters in de cirkeltjes op de hoeken ook een woord en wel de naam van een wankel bouwsel, dat je zelf vast en zeker ook weleens gemaakt hebt. Je begrijpt wel, dat je dit woord van buiten naar het midden toe moet lezen.

1 t/m 2 Jong rund
2 t/m 3 Belgisch of Frans geldstuk
3 t/m 4 Tienpotig schaaldier
4 t/m 5 Jong varken
5 t/m 6 Voldoende
6 t/m 7 Gaarne
7 t/m 8 Zwemvogel
8 t/m 9 Slappe pantoffel
9 t/m 10 Ooft
10 t/m 11 Slaginstrument
11 t/m 12 100 cm
12 t/m 13 Zeehond
13 t/m 14 Commando
14 t/m 15 Glanzende verf
15 t/m 16 Onverschrokken, ook jongensnaam
16 t/m 17 Bars
17 t/m 18 Plezier; genoegen
18 t/m 19 Stoeltje zonder leuning
19 t/m 20 Gewricht tussen dij- en scheenbeen
20 t/m 21 Soort populier

Oplossingen van de puzzels uit ons vorig nummer

Kruiswoordpuzzel

	S	P	A		V			K	A	A	S	
P		L	A	D	E			G	A	L		E
L	A	A	N		E	E	R		P	L	A	N
A	A	K		S	L	E	E	P		E	R	G
S	R		S		A	N	S		S		I	
		S	M	A	L		T	O	M	A	A	T
		O	E	R				M	A	L		
S	P	L	E	E	T		P	A	R	K		
	A	-	R		O	O	R		T		Z	B
W	A	T		S	C	H	A	R		K	O	E
E	R	W	T		H	O	L		M	A	N	D
B		E	E	D			E	Z	E	L		E
	B	E	R	G			N		S	K	I	

Spreekwoordpuzzel

B	L	H	H	A	W	D	S	IJ	L	S	V	K	R	S
O	A	*E*	A	*D*	R	*A*	O	*S*	A	*H*	L	*A*	E	*T*
O	*V*	E	*R*	A	*A*	R	*D*	J	*C*	A	*A*	L	*D*	R
T	A	T	K	M	K	M	A	E	H	G	S	F	E	O

De cursieve letters vormen het spreekwoord OVERDAAD SCHAADT.

Wie weet het?

1. *FOSSIEL*
   a Tuingereedschap
   b Versteend overblijfsel van dieren of planten
   c Schaaldier

2. *TOPAAS*
   a Edelsteen
   b Hoge speelkaart
   c Bloemennaam

3. *MORTEL*
   a Strobloem
   b Metselspecie
   c Knaagdier

4. *AUCUBA*
   a Tropisch eiland
   b Dans
   c Sierstruik

5. *PIEREMENT*
   a Draaiorgel
   b Zeewering
   c Wormenbakje

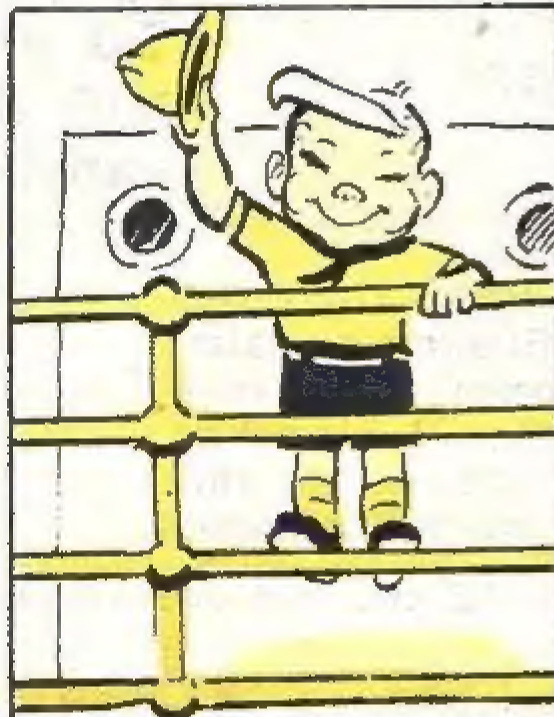
6. *OPOSSUM*
   a Muziekteken
   b Kunstmest
   c Buidelrat

Post gevraagd...

door Mary Wenting, Sanatorium Berg en Bosch, Kinderpaviljoen, Zaal 23 in Bilthoven. Mary ligt al een hele tijd op bed en wat kaarten en brieven zullen voor haar de tijd korten. Wie wil er eens aan haar denken? Uit naam van Mary wel bedankt.

DICKIE DAPPER

De gouden kraag

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.